Mga Mensahe sa Calvary Chapel

William MacDonald

Salin sa Tagalog ng “Messages at Calvary Chapel”

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Isinulat mula sa isang recording ng ipinangarál na mensahe.

Mga Susi sa Pag-aaral ng Biblia (Psalm 119:33-40)

Maraming salamat. Parang hindi pangkaraniwan na kami ng mahal na kapatid na si Damian ay narito nang sabay. Sa katunayan, nang pumasok ako diyan sa likod at kinakausap ko siya, dumaan ang isang dalaga at sinabi, "Ngayon ko lang kayo nakitang dalawa sa iisang silid." Kaya kagalakan ko ngayong gabi na ganoon nga. Kaya pakibuksan ninyo ang inyong mga Biblia sa Psalm 119.

Psalm 119. Magsisimula tayong bumasa sa talata 33. Psalm 119, talata 33. "Ituro mo sa akin, Oh Panginoon, ang daan ng iyong mga palatuntunan; at aking iingatan hanggang sa wakas. Bigyan mo ako ng unawa, at aking iingatan ang iyong kautusan; Oo, aking susundin ng aking buong puso. Patnubayan mo ako sa landas ng iyong mga utos; sapagka't diya'y nalulugod ako. Ikiling mo ang aking puso sa iyong mga patotoo, at huwag sa kasakiman. Ihiwalay mo ang aking mga mata sa pagmamasid ng walang kabuluhan, at buhayin mo ako sa iyong mga daan. Patatagin mo ang iyong salita sa iyong lingkod, na ukol sa pagkatakot sa iyo. Ihiwalay mo ang aking kakutyaan na aking kinatatakutan; sapagka't ang iyong mga kahatulan ay mabubuti. Narito, ako'y nananabik sa iyong mga tuntunin; buhayin mo ako sa iyong katuwiran."

Gusto kong gumugol ng kaunting panahon ngayong gabi para ibahagi sa inyo ang ilang susi sa pag-aaral ng Biblia na nakatulong sa akin. May nagsabi, mas mabuti pa

kaysa maging mangangaral ang makagawa ng isang mangangaral. At gusto kong iangkop iyan ngayong gabi: mas mabuti pa kaysa maging estudyante ng Biblia ang makagawa ng isang estudyante ng Biblia. Gusto nating paramihin ang bilang. Para doon, gusto ko lang ibigay sa inyo ang ilang simpleng susi, ang ilan ay alam na ninyo, walang duda, at ang iba ay maaaring bago sa inyo.

Gusto kong magsimula sa pagsasabing ang pagsunod ang daluyan ng espirituwal na kaalaman. Ang mga taong pinakamahusay na lumalago sa salita ng Diyos ay yaong mga nakakikita sa nakasulat at may taimtim na pasiyang gawin ang nakikita nila. Malaki ang kanilang pananampalataya sa Diyos. Naniniwala sila sa Kanyang salita. Sinasabi nila, "Kung sinasabi iyon ng Diyos, iyon ang gusto kong gawin." Sila ang mga taong pinakasumusulong sa mga bagay ng Diyos.

Mabuti sa pag-aaral ng salita ng Diyos na kilala mo ang may-akda, hindi ba? Mabuting kilala mo ang may-akda, na may personal kang kaugnayan sa Panginoon. Hindi ibig sabihin niyan na kung hindi ka Cristiano ay hindi ka na dapat bumasa ng Biblia. Para sa sinumang walang katiyakan ng kaligtasan, may garantiya sa salita ng Diyos. Alam ba ninyo iyon? Matatagpuan ito sa John 7:17. At kung babanggitin ko ang diwa ng talatang iyon, sinasabi nito, Kung talagang gusto mong malaman, ipakikita ito sa iyo ng Diyos. Hindi ko pa nakitang nabigo ang talatang iyon. Marami akong kilalang taong lumapit sa Panginoon dahil desperado na sila. Gusto talaga nilang malaman ang katotohanan. Ang ilan sa kanila ay muntik nang magpakamatay. Dumaing sila, "O Diyos, kung may Diyos, ipakita Mo ito sa akin." At nagsimula silang bumasa ng salita ng Diyos, at nagsalita

ang Diyos sa kanila sa pamamagitan ng Biblia. Hindi ko pa nakitang nabigo iyon.

Kaya kung ganoon ang kalagayan mo ngayong gabi, kung hindi mo kilala ang Tagapagligtas, kung hindi mo alam na pinatawad na ang iyong mga kasalanan, kung wala kang kapayapaan sa Diyos at hindi ka sigurado sa isang lugar sa langit, dinadala kita sa salita ng Diyos at sinasabi ko, paniwalaan mo ito. Hilingin mo sa Kanya na magsalita sa iyo. Sinasabi ko sa inyo, kaya Niyang magsalita nang malakas sa pamamagitan ng Kasulatan. Kung ikaw ay Cristiano, dapat ay pinakamalaking kagalakan mo sa buhay ang pumasok sa salita ng Diyos at marinig ang Diyos na nagsasalita sa iyo, at pagkatapos ay itayo ang iyong buhay sa saligang iyon.

Hayaan ninyong ibigay ko sa inyo ang ilang susing nakatulong sa akin. Sa pag-aaral ninyo ng salita ng Diyos, sundin ninyo ang literal na pagpapakahulugan sa Biblia, ang literal na pagpapakahulugan. Kung sinasabi nitong maghahari si Jesucristo nang 1,000 taon sa lupa, maghahari si Jesucristo nang 1,000 taon sa lupa. Ganoon lang kasimple. Sasabihin ninyo, ano pa ba ang puwedeng paniwalaan? Aba, maraming mahal na Cristiano ang ginagawang alegorya ang Biblia, o ginagawang puro espirituwal ang Biblia, kaya ang milenyo raw ay nagaganap sa buhay mo ngayon din: nang magtiwala ka kay Cristo, nagsimula ang milenyo sa buhay mo. O baka ang milenyo raw ay nagaganap sa langit. Ang saloobin ko ay, ang krema ay nasa ibabaw. At kung may saysay ang unang kahulugan ng Biblia, huwag ka nang maghanap ng ibang kahulugan. Hindi naman mahirap iyan, hindi ba? Kung may saysay ang unang kahulugan, huwag ka nang maghanap ng ibang kahulugan.

Ngayon, may ilang talata sa Biblia na hindi mo kailangang unawain nang literal dahil ipinaliliwanag mismo ng salita ng Diyos kung ano ang mga iyon. Revelation kabanata 1:20. At malinaw ito kahit sa unang tingin. "Ang hiwaga ng pitong bituin na iyong nakita sa aking kanang kamay, at ang pitong kandelerong ginto: Ang pitong bituin ay ang mga anghel ng pitong iglesia: at ang pitong kandelero ay ang pitong iglesia." Kaya marami kang bagay sa Kasulatan na ipinaliliwanag ng Kasulatan.

At kung minsan ang literal na pagpapakahulugan sa Biblia ay sasalungat sa iba pang bahagi ng salita ng Diyos. Sinabi ni Jesus, kung ang kanang mata mo ay nagiging sanhi ng iyong pagkatisod, dukitin mo ito. Kung ang kanang kamay mo ay nagiging sanhi ng iyong pagkatisod, putulin mo ito. Pero sasalungat iyon sa salita ng Diyos na ang katawang ito ay templo ng Banal na Espiritu. Hindi ko dapat lapastanganin ang katawang ito. Hindi ko dapat putul-putulin ang katawang ito. Kaya ang talatang iyon, ano ang ibig sabihin? Kung ang kanang mata mo ay nagiging sanhi ng iyong pagkatisod, ibig sabihin ay may mga panahon sa buhay na kailangan mong gumawa ng matindi at matatag na hakbang kapag may tukso sa buhay mo. Iyon ang ibig sabihin nito. Si Jose ay isang halimbawa. Nang tangkain siyang akitin ng babaeng iyon, naglagay siya ng ilang malulusog na milya sa pagitan nila. Kaya kapag nabasa ko ang ganoong talata ay sinasabi ko, oo, alam ko ang ibig sabihin niyan, at kailangan kong isagawa iyan sa buhay ko.

Alam nating lahat na may isang tamang pagpapakahulugan ang isang talata ng Kasulatan, pero maraming aplikasyon. Iyan ang kahanga-hanga sa salita ng Diyos. Hindi lahat ng salita ng Diyos ay isinulat para

sa akin. Ang ilan ay isinulat para sa Israel. Ang ilan sa mga pangako ay isinulat para sa Israel, pero makakukuha ako ng pulot mula sa mga iyon at magagamit ko sa buhay ko.

Dapat mong pag-aralan ang isang talata ng Kasulatan sa konteksto nito. Narinig na ninyo iyan. Pag-aralan ang isang talata ng Kasulatan sa konteksto nito. Buksan ninyo ang 1 Corinthians kabanata 15, at babasahin ko ang mga talata 29 hanggang 34. 1 Corinthians kabanata 15, mga talata 29 hanggang 34. At hinahanap ko ang pananalitang iyon, binabautismuhan para sa mga patay, bautismo para sa mga patay. Talata 29: "Sa ibang paraan, ano ang gagawin nila na binabautismuhan dahil sa mga patay? Kung ang mga patay ay hindi talagang mangabubuhay na maguli, bakit nga sila'y binabautismuhan dahil sa kanila? Bakit naman kami ay nangasa panganib bawa't oras? Sumasampalataya ako alangalang sa pagmamapuri ko sa inyo, mga kapatid, na tinatamo ko kay Cristo Jesus na Panginoon natin, na ako'y namamatay araw-araw."

Ngayon, tinatanong ko ang sarili ko, ano ang konteksto rito? Siyempre, ang konteksto ng kabanata ay ang muling pagkabuhay. At siyanga pala, kapag dumating ka sa salitang muling pagkabuhay, laging tumutukoy ito sa katawan, hindi kailanman sa espiritu. Ang salitang muling pagkabuhay ay laging tumutukoy sa katawan. Ang kabanatang ito ay tungkol sa muling pagkabuhay, ang muling pagkabuhay ni Cristo, ang muling pagkabuhay ng mga mananampalataya. Pero may isa pang diin sa mga talatang ito na napakalakas. At kung gusto mong maunawaan ang pananalitang iyon, bautismo para sa mga patay, anuman ang

pagpapakahulugan sa talatang ito, dapat nitong isaalang-alang ang iba pang pinagmulang iyon.

Nakikita ba ninyo? Ano ang pinag-uusapan niya rito? Sinabi niya, "Bakit naman kami ay nangasa panganib bawa't oras?" Ano ang tinutukoy niyan? Tumutukoy iyan sa pag-uusig na dinanas niya bilang lingkod ng Kataas-taasang Diyos. "Sumasampalataya ako alangalang sa pagmamapuri ko... na ako'y namamatay araw-araw." Ano ang tinutukoy niyan? Tumutukoy iyan sa kanyang mga kapighatian at pag-uusig alang-alang sa pangalan ng Panginoong Jesus. "Kung sa paraan ng tao ay nakipagbaka ako sa mga ganid sa Efeso, ano ang pakikinabangin ko? Kung ang mga patay ay hindi mangabubuhay na maguli, magsikain tayo at magsiinom, sapagka't bukas tayo'y mangamamatay." Ang pinag-uusapan niya ay ang matinding labanan ng pagsalungat na dinaanan ng mga unang Cristianong iyon. Anuman ang pagpapakahulugan mo sa bautismo para sa mga patay, dapat nitong isaalang-alang iyon. Iyon ang konteksto ng talata.

O sige, ano ang ibig sabihin ng talata? Noong mga araw na iyon, nagdadagsaan ang mga tao kay Cristo, at hindi lang sila nagtitiwala kay Cristo, binabautismuhan din sila, at iyon ang hudyat ng pag-uusig at pagkamartir. Napigilan ba niyon ang mga tao na maligtas? Napigilan ba niyon ang mga tao na humakbang pasulong at pumalit sa lugar ng mga nabautismuhan na? Hindi. Ngayon ang mga martir na iyon ay ihihimlay; ang kanilang mga katawan ay ihihimlay sa libingan. Bukas ay may bagong grupong hahakbang pasulong at sasabihing, "Si Cristo para sa akin. Ako ay kay Cristo, at si Cristo ay akin magpakailanman." At sila ay binautismuhan para sa mga patay, sa lugar ng mga

patay, upang punuin ang hanay ng mga namatay. Iyon ang dahilan kung bakit sila binautismuhan.

Para itong isang hukbong nagmamartsa papunta sa labanan. Hindi ko alam kung ginagawa pa nila ito ngayon sa dami ng kanilang mga smart bomb, pero may isang lalaki sa harapan, isang tagadala ng bandila, alam ninyo. Nagmamartsa siya pasulong dala ang bandila ng kanyang bansa, at siya ay nabaril, at bumagsak siya sa lupa. Pero hindi bumabagsak ang bandila sa lupa. Isa sa ibang mga sundalo ang sumugod pasulong at hinawakan ang tagdan ng bandilang iyon at nagpatuloy sa pagmamartsa dala ito. Dinadala niya ito para sa patay. Iyon ang nangyayari sa mga unang araw ng iglesia. Ang bautismo ay naging, at hanggang ngayon sa maraming bansa ay hudyat pa rin ng pag-uusig, at sa mga bansang Muslim at iba pang bansa, hudyat ng pagkamartir. Mas maraming Cristiano ang naging martir sa mga nakaraang taon kaysa sa buong kasaysayan ng iglesia Cristiana. Hindi natin ito namamalayan. Sana ay ipinapanalangin ninyo ang naghihirap na iglesia, dito sa Calvary Chapel. Sigurado akong ginagawa ninyo.

Ang idinidiin ko rito ay ang bautismo para sa mga patay, anuman ang pagpapakahulugan dito, ay dapat isaalang-alang ang itinuturo ni Pablo rito: na ang mga binautismuhan ay pinatay, sila ay naging martir, at may iba namang humakbang pasulong upang bautismuhan para sa kanila, sa kanilang lugar, upang punuin ang hanay. Ngayon, alam ninyo na ang mga Mormon ay nagbabautismo para sa mga patay, pero ang kanilang bautismo ay walang kinalaman sa pag-uusig. Wala itong kinalaman sa pagkamartir alang-alang sa pangalan ni Cristo.

Isa pa lang. 2 Peter 1:20. Pag-aralan ito sa konteksto. 2 Peter 1:20. Talata 19: "At mayroon kaming lalong panatag na salita ng hula; na mabuti ang inyong ginagawa na inyong pinakikinggan, na gaya ng sa isang ilawang nagliliwanag sa dakong madilim, hanggang sa pumuti ang araw, at sumikat ang tala sa umaga sa inyong mga puso: Na maalaman muna ito, na alin mang hula ng kasulatan ay hindi mapagkukuro ng sinoman. Sapagka't kailan ma'y walang hulang dumating sa pamamagitan ng kalooban ng tao: kundi ang mga tao ay nagsipagsalita mula sa Dios, na nangaudyukan ng Espiritu Santo."

Iyan ang pananalitang iyon, "Alin mang hula ng kasulatan ay hindi mapagkukuro ng sinoman" o "ay hindi sa sariling pagpapakahulugan." Ngayon, anuman ang pagpapakahulugan mo sa talatang iyon, dapat itong tumugma sa kasunod na talata, hindi ba? "Sapagka't kailan ma'y walang hulang dumating sa pamamagitan ng kalooban ng tao: kundi ang mga tao ay nagsipagsalita mula sa Dios, na nangaudyukan ng Espiritu Santo." Ang talatang iyon ay binibigyan ng napakaraming iba't ibang pagpapakahulugan. Sinasabi ng ilan, una sa lahat, hindi mo dapat ipaliwanag ang anumang talata ng Kasulatan nang hindi isinasaalang-alang ang iba pang bahagi ng Kasulatan; walang sariling pagpapakahulugan; hindi mo ito mapatatayong mag-isa. Sa palagay ko ay magandang tuntunin iyan sa pangkalahatan, kahit na iisa lang ang talata sa Lumang Tipan tungkol sa pagsilang mula sa birhen, hindi ba? Nakatala ito kay Isaias sa kanyang hula. Pero iyan ba ang sinasabi ng talata? O may mga nagtuturo na isang partikular na iglesia lamang ang may karapatang magpaliwanag ng salita ng Diyos. Iyan ba ang sinasabi nito? Hindi, hindi iyan ang sinasabi nito.

Ano ang sinasabi nito? Ang pinag-uusapan dito ni Pedro ay ang pinagmulan ng Kasulatan, kung paano natin nakuha ang Kasulatan; hindi kung paano natin ito ipinapaliwanag pagkatapos nating makuha, kundi kung paano natin nakuha ang Banal na Kasulatan. Kaya paano mo malalaman? Dahil pinatutunayan ito ng talata 21. "Na maalaman muna ito, na alin mang hula ng kasulatan ay hindi mapagkukuro ng sinoman. Sapagka't kailan ma'y walang hulang dumating sa pamamagitan ng kalooban ng tao: kundi ang mga tao ay nagsipagsalita mula sa Dios, na nangaudyukan ng Espiritu Santo." Ang pinagmulan ng salita ng Diyos ang tinutukoy dito. Sa madaling salita, hindi sinabi ng Diyos kay Jeremias, "Ngayon, Jeremias, isulat mo ito ayon sa sa tingin mo ay pinakamainam. Magbigay ka ng isang pagpapakahulugang tulad ng kay Dan Rather tungkol sa nangyayari sa Israel sa kasalukuyan." Hindi Niya sinabi iyon. Ang mismong mga salitang isinulat ni Jeremias ay mga salita ng Diyos. Kaya hayaan ninyong sabihin ko, bago tayo magpatuloy, na kapag sinasabi nito ang pagpapakahulugan ng Kasulatan, hindi ito tungkol sa kung paano natin ito ipinapaliwanag, bagaman kung gusto mong gumawa ng aplikasyon, ayos lang iyon. Ang pagpapakahulugan ay may kinalaman sa kung paano natin nakuha ang Kasulatan. At ang paraan ng pagkakuha natin sa mga ito ay ibinigay ng Diyos ang mismong mga salita sa mga tao upang isulat. Sana ay malinaw ito.

Pansinin, sa pag-aaral ninyo ng Biblia, pansinin kung para kanino isinulat ang isang talata at kung tungkol kanino ito isinulat. Pansinin kung para kanino ito isinulat at kung tungkol kanino ito isinulat. Acts kabanata 2. Ang talata 38 ay maaaring maging mahirap na maliit na

talata. Acts kabanata 2 at talata 38. Gustong-gusto ng mga taga-Church of Christ ang talatang ito. Sa palagay ko ay hindi ka makakakausap ng isang tao sa Church of Christ, ang denominasyon ng Church of Christ, na hindi sumisipi ng talatang ito. Acts 2:38: "At sinabi sa kanila ni Pedro, Mangagsisi kayo, at magpabautismo ang bawa't isa sa inyo sa pangalan ni Jesucristo sa ikapagpapatawad ng inyong mga kasalanan; at tatanggapin ninyo ang kaloob ng Espiritu Santo." Pansinin iyan: una ang pagsisisi, ikalawa ang bautismo, ikatlo ang pagtanggap ng Banal na Espiritu. Naku. Iyan ba ang ebanghelyong ipinangangaral ninyo sa Calvary Chapel? Sa palagay ko ay hindi.

Kung sabagay, ito ay halos ang parehong ebanghelyo, pero ibang pamamahala ng ebanghelyo. Hayaan ninyong ipaliwanag ko iyan. Sinabi ko, mag-ingat kayo na makita kung para kanino isinulat ang aklat. Talata 22 ng kabanata ring iyon: "Kayong mga lalaking taga Israel, pakinggan ninyo ang mga salitang ito." Ang mga salitang ito ay hindi sinabi sa mga Gentil sa pangkalahatan. Sinabi ang mga ito sa mga lalaking taga-Israel. At ano ang sinasabi ng Diyos sa kanila sa pamamagitan ng talatang ito? Sinasabi Niya, ang bansang Israel ay may pananagutan sa napakatanging paraan, hindi nag-iisa, pero sa natatanging paraan, sa pagpapako sa krus sa Panginoon ng kaluwalhatian. "At hindi Ko ipadadala ang Aking Banal na Espiritu sa inyo, kapag kayo ay nagsisi at sumampalataya; hindi Ko ipadadala ang Aking Banal na Espiritu sa inyo hangga't hindi kayo nababautismuhan." Bakit? Dahil inalis sila ng bautismo mula sa lupang Judio at inilagay sila sa lupang Cristiano. Iyan ang isa. Sa pamamagitan ng bautismo ay inihiwalay nila ang kanilang sarili sa bansang Israel na

nagpako sa krus sa Panginoon ng kaluwalhatian. Sana ay malinaw iyan.

May apat na magkakaibang pangkat ng mga mananampalataya sa aklat ng Mga Gawa, at ang pagkakasunod ng pagtanggap ng Banal na Espiritu ay magkakaiba sa bawat isa. Una sa lahat, mayroon kayong Israel dito. Mayroon kayong mga Samaritano sa Acts kabanata 8. Mayroon kayong mga Gentil, at diyan tayo pumapasok. Diyan pumapasok ang karamihan sa atin dito ngayong gabi. At ano ang pagkakasunod doon? Sumampalataya, tanggapin ang Banal na Espiritu, at magpabautismo. At pagkatapos, siyempre, mayroon kayong mga alagad ni Juan sa bandang huli ng aklat ng Mga Gawa, at kinailangan silang patungan ng kamay ng mga apostol. Uulitin ko iyan. May apat na pangkat ng mga mananampalataya sa aklat ng Mga Gawa, at magkakaiba ang pagkakasunod ng pagtanggap ng Banal na Espiritu sa bawat kaso. Ano ang sinasabi nito? Sinasabi nito sa akin, ang Diyos ay soberano. Pero may mabuti Siyang dahilan sa bawat isa sa mga iyon, at sinikap kong ipakita sa inyo kung ano ang dahilan dito.

Sa bandang huli ng kabanata ring ito, sinabi ni Pedro sa mga lalaking taga-Israel, "Magsiligtas kayo sa lahing ito na liko." Anong lahing liko? Ang lahing may dugo ni Cristo sa kanilang mga kamay. Paano nila maililigtas ang kanilang sarili sa lahing likong iyon? Sa pamamagitan ng pagsampalataya kay Cristo, ang Mesiyas, at sa pamamagitan ng pagpapabautismo sa bautismong Cristiano. Ibig bang sabihin niyan na may kapangyarihang magligtas ang bautismo? Hindi, wala itong kapangyarihang magligtas. Si Cristo lamang ang may kapangyarihang magligtas. Pero iyon ang nag-alis sa kanila, gaya ng sinabi ko, mula sa lupang Judio at

naglagay sa kanila sa lupang Cristiano. Kung para kanino isinulat ang isang talata.

O sige, tungkol kanino? Pansinin nang mabuti, kapag nag-aaral kayo ng salita ng Diyos, kung tungkol kanino sumusulat ang may-akda. Ephesians 2:1: "At kayo'y binuhay niya, nang kayo'y mga patay dahil sa inyong mga pagsalangsang at mga kasalanan, Na inyong nilakaran nang una ayon sa lakad ng sanglibutang ito, ayon sa prinsipe ng kapangyarihan ng hangin, ng espiritu na ngayo'y gumagawa sa mga anak ng pagsuway; Na sa mga yaon din naman tayong lahat ay nangabuhay nang una sa mga masasamang pita ng ating laman, na ginagawa ang mga nasa ng laman at ng pagiisip, at tayo nang una ay mga anak ng kagalitan, gaya rin naman ng iba."

Pansinin, sa talata 1, "kayo." Sa talata 3, "tayo." May pagbabago ng panghalip doon. Aksidente ba iyon? Walang aksidente sa Biblia. Sumusulat ang Banal na Espiritu nang may natatanging pag-iingat. Ano ang kaisipan dito? Kung sabagay, nagsasalita siya sa mga Gentil. Ang sulat ay isinulat sa mga taga-Efeso. Sila ay mga Gentil bago sila naligtas. At sinasabi niya, kayong mga Gentil ay binuhay Niya, nang kayo'y mga patay dahil sa inyong mga pagsalangsang at mga kasalanan, na sa mga yaon din naman tayo, tayong may pinagmulang Judio. Nakatutulong sa pag-unawa ninyo sa salita ng Diyos kung babantayan ninyo ang mga panghalip na iyon at babantayan kung tungkol kanino nagsasalita si Pablo.

Isa pang susi sa pag-unawa sa salita ng Diyos: ang batas ng ahensiya. Tinatawag ko itong batas ng ahensiya. Kung minsan ay sinasabing gumawa ang isang tao ng

isang bagay, gayong ang totoo ay isa sa kanyang mga kinatawan ang gumawa nito. Hindi iyan mahirap. Sinasabi natin iyan ngayon. Sa totoo lang, kapag pumipirma ng isang panukalang batas ang Pangulo ng Estados Unidos, pinipirmahan niya iyon para sa inyo at para sa akin. Siya ay kinatawan ninyo at ko. At mayroon kayong ganyan sa salita ng Diyos, ang batas ng ahensiya. Buksan ninyo ang Deuteronomy kabanata 27:14. Deuteronomy 27:14. At ito ay tungkol sa pagbigkas ng mga sumpa sa Bundok Ebal, kung paano ipinabigkas sa mga anak ni Israel ang mga sumpa sa Bundok Ebal at ang mga pagpapala sa Bundok Gerizim. Deuteronomy 27:14: "At ang mga Levita ay sasagot, at magsasalita ng malakas na tinig sa lahat ng mga lalake sa Israel: Sumpain ang tao..." At nagpapatuloy ito sa paglilista ng isang buong pangkat ng mga sumpa. Pero pansinin, ang mga Levita ay magsasalita ng malakas na tinig. O sige, ngayon buksan ninyo ang Joshua 8:35. Joshua 8:35: "Walang salita sa lahat ng iniutos ni Moises, na hindi binasa ni Josue sa harap ng buong kapisanan ng Israel, at ng mga babae, at ng mga bata, at ng mga taga ibang lupa na nakikipamayan sa kanila." Si Josue ay naroon at binabago ang tipan. Sino ang bumasa ng mga iyon, ang mga Levita o si Josue? Aba, si Josue. Si Josue ay isang kinatawan, hindi ba? Siya ang kinatawan ng Diyos para sa mga Levita sa pagbasa sa bayan mula sa bundok. Ang batas ng ahensiya.

Ang batas ng naunang pagbanggit. Kawili-wili ito sa akin. Kung minsan may mga bagay na binabanggit sa Biblia na hindi pa umiiral hanggang sa bandang huli. Napansin na ba ninyo iyon? Talagang nakapagpapasigla ito. Halimbawa, sa Psalm 5:7, nagsasalita si David tungkol sa templo. Pero ang templo ay hindi pa umiral

hanggang sa panahon ni Solomon. Wala na si David sa eksena. Si Solomon ang nagtayo ng templo. At heto si David, matagal bago iyon, nagsasalita tungkol sa templo. Ang batas ng naunang pagbanggit. Nitong nakaraang linggo ay nag-aaral ako sa Isaias. At alam ninyo, tinatawag ng Diyos si Ciro, ang hari ng mga Persiano, hari ng Medo-Persia, tinatawag Niya siya sa pangalan 150 hanggang 200 taon bago pa lumitaw sa eksena ang taong iyon. Sinasabi ko sa inyo, hindi ito gusto ng mga liberal at modernista. Hindi, ayaw nila. Sinisikap nilang bigyan ng mas huling petsa ang Isaias. Hindi raw niya iyon maaaring nalaman. Nalaman niya. At sa buong aklat ng Isaias, ipinapakiusap ng Diyos ang katotohanang ang natupad na hula ay isa sa mga dakilang patunay ng Kanyang pagka-Diyos. At totoo nga. Ang natupad na hula ay isa sa mga dakilang patunay ng pagka-Diyos ng Diyos, ang tunay na Diyos. At inihahambing Niya ang Kanyang sarili sa mga diyus-diyosang hindi kayang hulaan ang hinaharap. Talagang hindi nila kaya. At ibinubuhos Niya ang pagkutya sa mga diyus-diyosang iyon. Heto ang mga taong umaasa sa isang piraso ng kahoy. Sila mismo ang umukit nito. Sila ang nagdadala ng diyus-diyosan. Ang Diyos ang nagdadala sa Kanyang bayan, pero sila ang nagdadala sa kanilang diyos. At mayroon silang lahat ng mga pinagkatamang ito, alam ninyo, at mga pinaglagarian mula sa paggawa ng diyus-diyosan, at ginagamit nila ang ilan dito sa pagluluto ng tinapay at ang ilan sa pag-iihaw ng karne at ang ilan sa pagpapainit ng kanilang sarili sa apoy. Pagkutya, ibinubuhos ng Diyos ang pagkutya rito. Kaya Siya ang Diyos ng hula. Malaking bahagi ng Biblia ay nakalaan sa mga hula ng Kasulatan.

Ang batas ng unang pagbanggit. Iyan ay isa pang batas. Ang batas ng unang pagbanggit ay nangangahulugang madalas ay nakukuha mo ang ilang bahagi ng kahulugan ng isang salita sa paraan ng pagkakagamit dito sa unang pagkakataon sa Biblia. Gusto ko iyan. Ang batas ng unang pagbanggit. Hindi ito katulad ng batas ng naunang pagbanggit. Ang "nauna" ay nangangahulugang bago pa nangyari ang bagay. Ang unang pagbanggit ay nangangahulugang ang unang pagkakataon. Ang unang pagkakataong lumitaw ang salitang pagsamba sa Biblia ay nang pumupunta si Abraham sa Bundok Moria kasama ang kanyang anak upang ihandog ito bilang handog na susunugin sa Diyos. At sinabi niya sa mga binatang kasama niya sa paglalakbay, kayo at ang asno ay maiwan dito, at kami ng bata ay paroroon at sasamba, at babalik sa inyo. Kahanga-hanga iyan. "Babalik sa inyo." Ihahandog niya ang kanyang anak bilang handog na susunugin. "Babalik sa inyo." Iyan ang pananampalataya. Ano ang kahulugan ng pagsamba kay Abraham noong araw na iyon? "Ako at ang bata ay paroroon at sasamba, at babalik sa inyo." Ano ang kahulugan nito? Ang pagsamba para kay Abraham noong araw na iyon ay ang paghahandog sa Diyos ng pinakamamahal ng kanyang puso. Iyon ang kahulugan nito. Napakaganda, hindi ba? Ano ang kahulugan nito kay Isaac? Dahil hindi siya nanlaban. Pinayagan niya ang kanyang ama na gapusin siya at ilagay siya roon sa ibabaw ng dambana. Ang kahulugan nito ay ang pagbibigay sa Panginoon ng kanyang puso, ng kanyang buhay, ng kanyang lahat.

Iyan ang pagsamba. Sa palagay ko ay si John MacArthur ang nagsabi na ang paghahandog ng ating sarili bilang buháy na hain sa Diyos ang pinakadalisay na anyo ng

pagsambang Cristiano. Sa palagay ko ay totoo iyan. "Kaya nga, mga kapatid, ipinamamanhik ko sa inyo alangalang sa mga kaawaan ng Dios, na inyong iharap ang inyong mga katawan na isang haing buháy, banal, na kaayaaya sa Dios, na siya ninyong makatwirang paglilingkod. At huwag kayong magsiayon sa sanglibutang ito: kundi magiba kayo sa pamamagitan ng pagbabago ng inyong pagiisip, upang mapatunayan ninyo kung ano ang mabuti at kaayaaya at lubos na kalooban ng Dios." Gustong-gusto ko iyan. Isipin ninyo ang mag-amang iyon na umaakyat doon, at puno na ng pagsamba ang kanilang mga puso. "Wala akong tinatawag na akin; hawak ko lamang ito para sa Nagbigay." Iyan ang sinasabi nila.

Narito ang isang susi sa pag-unawa: madalas sabihin sa Biblia na ginagawa ng Diyos ang pinahihintulutan lamang Niyang mangyari. Alam ninyo, nalutas nito ang ilang mahihirap na suliranin para sa akin sa Biblia. Madalas sabihin sa Biblia na ginagawa ng Diyos ang mga bagay na pinahihintulutan lamang Niyang mangyari. Isang magandang halimbawa, siyempre, ay matatagpuan sa 1 Samuel 16:14. Sinasabi ng 1 Samuel 16:14, "Ang Espiritu nga ng Panginoon ay humiwalay kay Saul, at isang masamang espiritu na mula sa Panginoon ang bumagabag sa kaniya." Sa palagay ko sa King James Version ay sinasabi nitong isang masamang espiritu mula sa Panginoon ang bumagabag sa kanya. Mayroon bang may King James dito ngayong gabi? Sinasabi nitong isang masamang espiritu. Salamat. Isang masamang espiritu mula sa Panginoon. Mahal kong mga kaibigan, hindi ako naniniwala na may anumang masamang nagmumula sa Panginoon. Kayo ba? Hindi ako naniniwala na may anumang masama. Sa

palagay ko ang sakit, trahedya, kalungkutan, hindi ko iniisip na nagmumula ang mga ito sa Panginoon. Madalas sabihing nagmumula ang mga ito sa Panginoon dahil pinahihintulutan Niya ito. Ito ay isang halimbawa niyan.

Isa pang halimbawa ay matatagpuan sa Job kabanata 1 at talata 21. Talata 20: "Nang magkagayo'y bumangon si Job, at hinapak ang kaniyang balabal, at inahitan ang kaniyang ulo, at nagpatirapa sa lupa at sumamba; At kaniyang sinabi, Hubad akong lumabas sa bahay-bata ng aking ina, at hubad na babalik ako roon: ang Panginoon ang nagbigay, at ang Panginoon ang nagalis; purihin ang pangalan ng Panginoon." Sino ang nag-alis? Ang diyablo ang nag-alis. Pero pinahintulutan ito ng Diyos. At dito ay sinasabing ginawa ng Diyos ang pinahintulutan lamang Niyang mangyari. Kasama ko ba kayo? Sa palagay ko ay napakalaking tulong iyan.

Kung minsan ang isang talata sa Biblia ay nagsasabi ng isang katotohanan, pero maaaring may mga eksepsiyon dito. Maaaring may mga eksepsiyon dito. Sa Ephesians 6:1-3, sinasabi nito, "Igalang mo ang iyong ama at ina (na siyang pangunang utos na may pangako), Upang ikaw ay mapabuti, at ikaw ay lumawig na mabuhay sa ibabaw ng lupa." Marami akong kilalang mababait na binata at dalaga na nabuhay para sa Panginoon at namatay nang bata pa. Nakausap ko ang ama ni Ed McCully. Si Ed McCully ay isa sa mga martir ng Ecuador, at pagkatapos silang patayin, sinabi sa akin ng kanyang ama, "Bill, si Ed ay isang anak na hindi kailanman nagbigay sa kanyang mga magulang ng kahit isang sandali ng pag-aalala." Siya ay isang binatang gumalang sa kanyang ama at sa kanyang ina. Pero namatay siyang bata pa alang-alang kay Cristo doon sa Ecuador.

Madalas ay may mga pahayag sa salita ng Diyos, at may puwang ang mga ito para sa mga eksepsiyon. "Turuan mo ang bata sa daan na kaniyang nararapat lakaran, at pagka siya'y matanda na ay hindi niya hihiwalayan." Pero paano mo ipaliliwanag ang katotohanan na may dalawang batang lalaking pinalaki sa iisang tahanan, at pareho ang pagsasanay na natanggap nila sa kanilang mga magulang? Isang maka-Diyos na tahanan. At ang isa sa kanila ay mabuti ang kinahinatnan; nagpapatuloy siya para sa Panginoon. At ang isa naman ay wala nang pakialam pagdating sa mga bagay ng Diyos.

Napakahalaga ng tumpak na mga kahulugan sa Kasulatan. Tumpak na mga kahulugan. May isang teologo noong unang panahon, ang pangalan niya ay Bengel, at mayroon siyang listahan ng 20 salita, at sinabi niya, kung alam mo ang kahulugan ng 20 salitang ito ng Biblia, malayo na ang narating mo sa pagiging iskolar ng Biblia. Hindi ko kailanman natagpuan ang kanyang 20 salita, kaya gumawa ako ng sarili kong 20. At babasahin ko ang mga ito sa inyo. Babasahin ko ang mga salita.

Pagbabayad-sala (atonement). Mahirap itong bigyang-kahulugan. Seryoso ako. Isang salitang mahirap bigyang-kahulugan. Pagbabayad-sala. Pagkahirang. Pananampalataya. Alam ninyo, lagi nating ginagamit ang mga ito. Dapat ay may tumpak tayong kahulugan ng mga ito. Pagkaalam nang una. Kapatawaran. Kaluwalhatian. Ang salitang kaluwalhatian ay may, hindi ko alam kung ilang iba't ibang kahulugan. Isinulat ko ang ilan: kaningningan, maliwanag na pagniningning; karangalan; ang kasakdalan ng Diyos; moral na kaluwalhatian, at iba pa. Ebanghelyo. Alam natin ang ibig sabihin ng ebanghelyo. Ang ibig sabihin nito ay

mabuting balita. Biyaya. Biyaya, di-nararapat na kagandahang-loob sa mga nararapat sa mismong kabaligtaran. Pag-aaring-ganap (justify). Mag-ingat kayo. Pag-aaring-ganap. Ang pag-aaring-ganap ay hindi nangangahulugang gawing makatarungan. Hindi ito nangangahulugang gawing matuwid. Ang ibig sabihin nito ay ituring na ganoon. Mahalaga ito. Ito ay salitang pang-hukuman. Ang kautusan, ang Sampung Utos. Pagtatalaga nang una. Pampalubag-loob (propitiation). Pakikipagkasundo. Tumubos, ang bilhing muli. Pagsisisi. May pagkakaiba ng opinyon sa mga ebanghelikal ngayon tungkol sa salitang pagsisisi. Iniisip ng ilan na ang ibig sabihin nito ay ang pagbabago ng isip tungkol sa Diyos at kay Cristo. Ang iba naman, na ang ibig sabihin nito ay ang pagbabago ng isip tungkol sa kasalanan: ang paglakad patungo sa kasalanan isang araw na nakatalikod sa Diyos, at ang pagbaling, ang paglakad patungo sa Diyos na naiwan sa likod ang kasalanan. Gusto ko ang ikalawa. Si Thomas Watson, isa sa mga dakilang Puritano noong una, ay nagsabi na ang pagsisisi ay ang pagsusuka ng kaluluwa. Medyo magaspang iyan, pero mabuti pa rin. Totoo. Mabuti ito. Ang pagsisisi ay ang pagsusuka ng kaluluwa. Hindi ba may sinasabi iyan sa inyo? Mayroon sa akin. Pagpapabanal (sanctify). Ang pagpapabanal ay hindi nangangahulugang gawing banal. Ang ibig sabihin nito ay ibukod. Pinabanal ni Jesus ang Kanyang sarili. Sinasabi Niya sa John 17, "At dahil sa kanila'y pinakabanal ko ang aking sarili." Hindi Niya ginawang banal ang Kanyang sarili. Lagi na Siyang banal at hindi Siya maaaring maging iba pa kundi banal. Pero kaya Niyang ibukod ang Kanyang sarili para sa gawain sa krus ng Kalbaryo. Kaya mag-ingat kayo sa inyong mga kahulugan. Kasalanan. Ano ang kasalanan? Kung

sabagay, sa saligan ay ito ang hindi pagtama sa marka, pero marami pang iba rito kaysa riyan.

Kung bibigyan ko kayo ng dalawang susi sa tamang pag-unawa sa Bagong Tipan, sasabihin ko, ang isa ay naibigay ko na sa inyo: gamitin ang literal na pagpapakahulugan sa salita ng Diyos. Ang ikalawa ay: ihiwalay ang Israel at ang iglesia. Napakarami nating naririnig ngayon na ang iglesia raw ay pagpapatuloy lamang ng Israel sa Lumang Tipan. Hindi. Ang iglesia ay isang lihim, nakatago sa Diyos bago pa itinatag ang lupa, at hindi inihayag hanggang ibinigay ito sa atin ng mga apostol at propeta ng panahon ng Bagong Tipan. Ganap na bago. Ito ay isang bagong lipunan na hindi kailanman umiral bago ang iglesia. Makatutulong iyan sa pag-unawa ninyo sa Kasulatan kung isasaisip ninyo iyan.

Maging pamilyar sa mga tayutay. Parang bumalik tayo sa paaralan, pero hindi bale. Simile o pagtutulad: isang bagay na inihahambing sa iba gamit ang mga salitang tulad o gaya. "Ang kanyang mukha ay tulad ng bakal." Ang metapora ay hindi gumagamit ng salitang tulad o gaya: "Ang kanyang mukha ay bakal." Pero kapag ginamit mo ang tayutay na iyan, walang nag-iisip na yari sa metal ang kanyang mukha, hindi ba? Matigas, hindi gumagalaw, hindi yumuyuko. Metonymy o pagpapalit-tawag: ang lalagyan ay ginagamit para sa laman nito. Sinabi ni Jesus, "Ang sarong ito ay ang bagong tipan sa aking dugo. Magsiinom kayong lahat dito." Iinumin ang isang saro? Hindi mo iniinom ang saro. Metonymy: iniinom mo ang laman ng saro. Pero alam natin ang ibig sabihin niyon. Walang natisod doon kailanman, hindi ba? Alam natin na nang sabihin ng Panginoon, "Magsiinom kayong lahat dito," hindi Niya inasahan na iinumin natin

ang mga saro. Anthropomorphism. Kawili-wili ito, kung saan sinasabing ang Diyos ay may mga katangian ng tao. Mayroon Siyang mga mata; ang Kanyang mga mata ay nagsisiyasat sa mga anak ng tao. Napakaganda. Sinasabi ko sa inyo, kung papasok kayo sa pag-aaral ng mga tayutay, magbibigay ito sa inyo ng bagong pag-ibig sa salita ng Diyos, sa palagay ko. Ang talinghaga ay isang maikling salaysay na may kahulugan sa ilalim ng ibabaw. Ang Matthew 13 ay may pitong talinghaga. Binabasa mo ang talinghaga, isa itong kuwento sa sarili nito, pero masasabi mo habang binabasa mo ito na may isang bagay sa ilalim ng ibabaw na may sinasabi sa iyo. Ang alegorya ay isang pinahabang talinghaga. Ang Pilgrim's Progress ni John Bunyan ay isang alegorya. Binabasa mo ang magandang kuwentong iyon, isang Cristiano patungo sa Makalangit na Lungsod, at sasabihin mo, "Ah oo, nakikita ko kung ano ang gustong sabihin dito ni Bunyan." At nakikita mo nga.

Hyperbole o pagmamalabis. Gusto ko ito, dahil may pagmamalabis sa Biblia. Ano ang ibig sabihin niyan? Ang ibig sabihin nito ay isang eksaherasyon, pero napakalinaw na eksaherasyon ito kaya walang natitisod dito. Sinabi ni Jesus, sinasala ninyo ang niknik at nilulunok ninyo ang kamelyo. Napakaganda niyan. Napakaganda, hindi ba? Ang ibig ba Niyang sabihin ay nilulunok mo ang isang kamelyo? Hindi, hindi iyan ang ibig sabihin. Ang ibig sabihin nito ay napakaingat mo sa maliliit na bagay sa buhay, sa maliliit na walang kuwentang bagay sa buhay, pero nakaliligtaan mo ang mahahalagang bagay tulad ng awa at biyaya, malasakit na ipinakikita sa iba. Iyan ang ibig Niyang sabihin. Pero kapag narinig mo na ito, hindi mo na ito malilimutan, hindi ba? Hindi mo na ito malilimutan. Isipin mo ang

isang kamelyong dumaraan sa lalamunan mo. Katawa-tawa.

Irony o kabalintunaan. Kung sabagay, maraming kabalintunaan sa Biblia. Hayaan ninyong ipakita ko sa inyo ang isang talata, 2 Corinthians 11:8. Nabigyan ko na kayo ng isang halimbawa kung saan gumamit ang Diyos ng kabalintunaan tungkol sa mga diyus-diyosan. 2 Corinthians 11:8. Sinasabi rito ni Pablo, "Ninakawan ko ang ibang mga iglesia, na tumatanggap ng upa sa kanila upang kayo'y mapaglingkuran." Ninakawan ko ang ibang mga iglesia. Ang dakilang apostol na si Pablo. Alam natin ang ibig sabihin niyan. Sinusuportahan siya ng iba habang naglilingkod siya sa mga taga-Corinto. At gumagamit siya ng kabalintunaan. Pinagdududahan nila ang kanyang pagka-apostol. Hindi nila siya tinatanggap gaya ng nararapat. At kaya hindi siya umaasa sa kanila para sa kanyang suporta. Kinuha niya ito sa iba. At kaya sinasabi niya, sinasabi ko sa inyo, may kagat iyan. Isipin ninyo nang basahin ang sulat na ito sa iglesia sa Corinto: "Ninakawan ko ang ibang mga iglesia, na tumatanggap ng upa sa kanila upang kayo'y mapaglingkuran." Aray. Sana ay naramdaman nila ang bigat nito.

Madalas gamitin ng Biblia ang wika ng nakikita ng tao. Mabuti rin ito. Madalas gamitin ng Biblia ang wika ng nakikita ng tao. "Mula sa sikatan ng araw hanggang sa nilulubugan niyaon, ang pangalan ng Panginoon ay pupurihin." Mabuti. Alam nating lahat ang ibig sabihin niyan. Sinasabi ng mga tao, aba, may mga kamalian sa siyensiya ang Biblia. Talaga? Sasabihin ninyo, hindi, hindi gumagalaw ang araw. Laging nasa iisang lugar ang araw. Ang lupa ang gumagalaw kaugnay ng araw. Siyempre, totoo iyan. Totoo iyan. Pero kung titingnan ninyo ang Chronicle bukas, sasabihin nito kung anong

oras sisikat ang araw at anong oras ito lulubog. Hindi mali ang Biblia. Ito ang wika ng nakikita ng tao. Ganoon ang tingin natin. Pinanonood natin ang bilog na iyon na lumulubog doon sa kanluran, at parang lumulubog ang araw. Nasa iisang lugar pa rin ang araw. Hindi dapat magkaproblema ang mga tao sa mga bagay na ito. Ginagawa nilang bundok ang maliliit na punso.

Matutong kilalanin ang mga larawan o tipo sa salita ng Diyos. Ang pag-aaral ng mga tipo ay isang dakilang pag-aaral, basta't hindi mo ito sosobrahan. Ang Arka ni Noe ay isang magandang tipo. Ang buong daan ng kaligtasan ay ibinigay roon. Si Melquisedec ay isang magandang tipo ng Panginoong Jesus. Si Moises, isang tipo ng propetang darating. Ang Paskuwa, ang mga saserdote, ang mga Levita, ang mga handog, ang tabing ng templo, ang tabernakulo; at ang ilan dito ay inilalabas sa Hebreo. Ang mana, ang bato, ang ahas, si Jose, si Jose na anak ni Jacob. May mahigit 100 pagkakatulad ang buhay ni Jose at ang buhay ng Panginoong Jesus, pero hindi siya kailanman binabanggit bilang tipo ni Jesus. Sa palagay ko ay napakaganda niyan. Si Jose ang paborito kong tauhan sa Lumang Tipan dahil ipinaaalaala niya sa akin si Jesus. Hindi mo mababasa ang kanyang kuwento nang hindi naiisip iyon.

Kilalanin ang mga simbolo sa Biblia. Ang lupain ay tumutukoy sa Israel. Ang dagat ay madalas tumukoy sa mga Gentil. Ang Egipto ay tumutukoy sa mundo. At ang Canaan ay tumutukoy sa ating kasalukuyang posisyon kay Cristo sa makalangit na dako. Kamangha-mangha sa akin na may mga kahulugan ang mga bilang sa Kasulatan. May kahulugan ang mga bilang. Hindi palagi. Huwag ninyong ipilit nang sobra ang mga bagay na ito. Pero may kahulugan nga ang mga ito. Bilang isa:

pagiging natatangi at kataas-taasan. Iisang Diyos. Dalawa: pagpapatibay sa isang patotoo. Sa bibig ng dalawa o tatlong saksi ay mapagtitibay ang bawat salita. Tatlo: kung sabagay, ang tatlo ay may kinalaman sa Trinidad, at may kinalaman din ito sa muling pagkabuhay. Bumangon Siya sa ikatlong araw mula sa libingan. Apat: pagiging pandaigdigan, ang apat na sulok ng lupa, ang apat na hangin na sumasakop sa lupa. Ang apat na hayop ay bumubuo sa pandaigdigang pamamahala ng mga Gentil. At ganoon ang takbo. Anim, ang bilang ng tao. Ang Antikristo ay magiging 666, ang bilang ng tao. At ang anim ay kulang ng isa sa pito. Ang tao ay nagkulang. Ang pito ay bilang ng kasakdalan. Ang anim ay kulang sa kasakdalan. Ang lahat ay nagkasala at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos. Walo: bagong simula, ang unang araw ng sanlinggo, bagong simula, ang araw ng Panginoon. At gayundin ang apatnapu, isang bilang ng pagsubok. Kaya maaari pa tayong magpatuloy.

May espirituwal na kahulugan din ang mga kulay. Alam ninyo, heto ang mga tao, iniisip ko ang mahigit 40 taong sumulat ng Kasulatan, at hindi sila kailanman nagtipon sa isang kombensiyon o isang retreat ng kalalakihan upang pagpasiyahan ang mga bagay na ito. Pero ang lahat ng mga ito, sa paglipas ng mga taon, ay sumusunod sa mga huwarang sinasabi ko sa inyo sa Biblia. Mga kulay. Ang lila ay kulay ng pagkahari. Ang mga hari ng Midian ay nakadamit ng kulay-ube. Iskarlata o pula: kasalanan. "Bagaman ang inyong mga kasalanan ay maging gaya ng mapula, ay magiging mapuputi na gaya ng niebe; bagaman maging mapulang gaya ng carmesi, ay magiging gaya ng balahibo ng tupa." Puti: kadalisayan at katuwiran. Nakadamit ng

puting kasuotan, na siyang mga matuwid na gawa ng mga banal, sabi nito. Bughaw, ang makalangit na kulay.

Siyempre, may kahulugan din ang mga pangalan sa Kasulatan. At sa palagay ko ay napakaganda nito. Ang Israel ay nangangahulugang prinsipe kasama ng Diyos. Mahal ko si Jesus, ang pinakamatamis na pangalang narinig ng aking mga tainga. Jesus: si Jehova ang Tagapagligtas. Buksan ninyo ang Luke 1. Nauubos na ang oras ko, pero hindi pa naman naubos. Luke kabanata 1. Sa palagay ko ay tatapusin ko na lang sa ganito, ang mga pangalan dito. Una sa lahat, mayroon kayong pangalang Zacarias dito. Talata 5. Zacarias. Ang ibig sabihin niyon ay ang Panginoon ay nakaaalaala. Si Elisabet, na binanggit din dito, ay asawa ni Zacarias. Ang kanyang pangalan ay nangangahulugang ang sumpa o pangako ng Diyos. At nagkaanak sila ng isang lalaki, at ang pangalan niya ay Juan. Ang ibig sabihin nito ay ang kagandahang-loob o biyaya ni Jehova. Tingnan ninyo: inaalaala ng Diyos ang Kanyang sumpa o tipan, at isang batang lalaki ang ipinanganak, ang biyaya ng Diyos. Sa palagay ko ay napakaganda niyan.

Sa palagay ko ay hanggang diyan na lang ako. Marami pa tayong masasabi, pero ito ay ilan lamang sa maliliit na susing nakatulong sa akin sa pag-aaral ng salita ng Diyos. At sinasabi ko sa inyo, habang lalo ninyong nakikita ang mga ganitong bagay sa Kasulatan, lalo kayong namamangha sa salita ng Diyos. Talaga. Walang aklat na tulad ng Biblia. Marami sa mga aklat na pinag-uukulan natin ng pansin sa mga araw na ito ay walang anumang halaga sa langit. Pero anumang matutuhan mo tungkol sa Biblia ngayon ay isang puhunan para sa walang hanggan. Gawin nawa tayo ng Panginoon na masisipag na estudyante ng salita ng Diyos.

Isang Pangkalahatang-Tanaw sa Awit ni Solomon

Maraming salamat sa napakainit na pagtanggap. Masasabi kong pakiramdam ko ay nasa sarili akong tahanan dito. Hindi ito ang una kong pagbisita, sa totoo lang. Mahal ko kayong lahat dahil mahal ninyo ang aking Tagapagligtas at dahil mahal ninyo ang salita ng Diyos. Talagang pinahahalagahan ko ang pagbibigay-diin sa Kasulatan na mayroon kayo sa kapatirang ito. Iyan ang gusto nating tingnan ngayong gabi. May isinama akong kaibigan, isang kaibigan at kapatid. Ang pangalan niya ay Eric Shorkin. Naglilingkod siya sa Panginoon doon sa Brazil sa nakaraang siyam na taon. Eric, pakitayo lang, at hayaan mong makita ka ng mga tao. Alam kong hindi na ninyo kailangang iparamdam sa kanya na nasa sariling tahanan siya, dahil sa palagay ko ay ganoon na ang pakiramdam niya rito, gaya ko. Sana lang ay narito si Damian at makaupo ako at makinig sa kanya. Noong huling punta ko rito, nagsasalita siya tungkol sa nawawalang tupa. Kung gusto ninyong makarinig pa tungkol sa nawawalang tupa, gusto ko ring marinig ang mensahe; maaari niya itong ibigay ulit sa inyo.

Pakibuksan ninyo ang inyong mga Biblia ngayong gabi sa Awit ni Solomon. Magbibigay lamang tayo ng isang pangkalahatang-tanaw. Alam kong nag-aaral kayo sa Lumang Tipan. Alam kong nasa Mga Awit kayo. Ayaw kong guluhin iyon, kaya naisip kong lumaktaw nang kaunti sa Awit ni Solomon at sabay nating pag-isipan ito. Napakasarap marinig ang kaluskos ng mga pahina ng Biblia. Awit ni Solomon, kabanata 1 at talata 1.

"Ang awit ng mga awit, na kay Salomon. Hagkan niya ako ng mga halik ng kaniyang bibig: sapagka't ang iyong pagsinta ay maigi kay sa alak. Ang iyong mga pabango ay may kaayaayang amoy; ang iyong pangalan ay gaya ng pabangong ibinubuhos; kaya't ang mga dalaga ay nagsisisinta sa iyo. Ilapit mo ako; kami ay magsisitakbong susunod sa iyo: dinala ako ng hari sa kaniyang mga silid: kami ay mangatutuwa at mangagagalak sa iyo, aming babanggitin ang iyong pagsinta ng higit kay sa alak: matuwid ang pagsinta nila sa iyo. Ako'y maitim, nguni't maganda, Oh kayong mga anak na babae ng Jerusalem, gaya ng mga tolda ng Cedar, gaya ng mga tabing ni Salomon. Huwag ninyong masdan ako, sapagka't ako'y maitim, sapagka't sinunog ako ng araw. Ang mga anak ng aking ina ay nangagalit sa akin, ginawa nila akong tagapagingat ng mga ubasan; nguni't ang aking sariling ubasan ay hindi ko iningatan. Saysayin mo sa akin, Oh ikaw na sinisinta ng aking kaluluwa, kung saan mo pinasasabsab ang iyong kawan, kung saan mo pinagpapahinga sa tanghali: sapagka't bakit ako'y magiging gaya ng nagaapuhap sa siping ng mga kawan ng iyong mga kasama? Kung hindi mo nalalaman, Oh ikaw na pinakamaganda sa mga babae, yumaon ka sa iyong lakad sa bakas ng kawan, at pasabsabin mo ang iyong mga anak na kambing sa siping ng mga tolda ng mga pastor."

Sa palagay ko ay alam ninyo na ang karaniwang pagpapakahulugan sa Awit ni Solomon ay inilalarawan nito ang pag-ibig ni Cristo sa iglesia, at kabaligtaran, ang iglesia kay Cristo. May problema ako riyan. Ang problema ay ang katotohanan tungkol sa iglesia ay hindi matatagpuan sa Lumang Tipan. Ang katotohanan tungkol sa iglesia ay isang lihim na nakatago sa isip ng

Diyos mula sa mga panahong nakaraan, pero pagkatapos ay inihayag ng mga apostol at propeta ng panahon ng Bagong Tipan. Pero ang Awit ni Solomon ay matatagpuan sa Lumang Tipan sa isang grupo ng mga aklat na tumatalakay sa bansang Israel. At kaya imumungkahi ko sa inyo na ang pangunahing pagpapakahulugan sa Awit ni Solomon ay may kinalaman sa bansang Israel, hindi sa iglesia. Hindi ibig sabihin niyan na hindi tayo makakukuha ng mga aplikasyon mula rito. Siyempre makakukuha tayo. Hindi lahat ng Biblia ay isinulat nang tuwiran para sa atin, pero makakukuha tayo ng kabutihan mula sa buong salita ng Diyos. Ang bawat salita ng Diyos ay dalisay.

Gusto kong imungkahi sa inyo na may apat na pangunahing tauhan, o grupo ng mga tauhan, sa aklat. Nariyan ang dalagang Sulamita. Siya ang pinakikinggan nating nagsasalita ngayong gabi sa unang kabanatang ito. Nariyan si Solomon sa aklat. Nariyan ang mga anak na babae ng Jerusalem. At may ikaapat na persona na tinatawag kong kanyang kasintahang pastol. Isaisip lang natin ang apat na iyon at tingnan natin kung makikilala natin sila habang nagpapatuloy tayo: ang babaeng Sulamita, si Solomon, ang mga anak na babae ng Jerusalem, at ang kasintahang pastol ng Sulamita.

Gayundin sa simula, unawain natin na sa orihinal na wika ng Lumang Tipan, kung alam ninyo ito (hindi ko alam), pero kung alam ninyo ito, masasabi ninyo kung isahan ito, kung iisang tao ang nagsasalita o kung marami ang nagsasalita, o kung lalaki ang nagsasalita o babae ang nagsasalita. At iyon ang dahilan kung bakit sa ilan sa mga makabagong salin ng Biblia, sa palagay ko kung may New King James Version kayo rito ngayong gabi, makikita ninyo na sinikap nilang hati-hatiin ito.

Tama ba iyon? May may New King James ba rito? Mayroon bang nakasulat na "Sulamita" o "Mga Anak na Babae ng Jerusalem" o "Lalaki"? Kaya sinikap nilang hati-hatiin ito at ipakita sa inyo. Ang hindi nila pinaghihiwalay ay si Solomon at ang kasintahang pastol. Hindi nila sila pinaghihiwalay. Habang nagpapatuloy tayo, sa palagay ko ay makikita ninyo na kapag si Solomon ang nasa eksena, ang usapan ay tungkol lahat sa karangyaan at kadakilaan ng palasyo. Maraming sinasabi tungkol sa ginto at pilak at kayamanan. Pero kapag ang kasintahang pastol ang nasa eksena, wala kayong ganoon. Mayroon kayong mga tanawin ng probinsiya. Mayroon kayong usapang pambukid. Mayroon kayong tanawin ng pastulan. At makikita rin natin iyan habang nagpapatuloy tayo.

Imumungkahi ko sa inyo na ang pangunahing tema ng aklat ng Awit ni Solomon ay isang pagtutol laban sa kawalan ng katapatan sa ugnayan ng mag-asawa. Si Solomon, alam ninyo, ay maraming asawa, maraming kerida. At sa aklat na ito, sinisikap niyang makuha ang isa pa para sa kanyang harem, ang dalagang Sulamita. Pero ang kamangha-manghang bagay sa aklat na ito ay ang dalagang ito ay may pusong tapat sa kanyang kasintahan. At kahit ang mga panliligaw ng isang hari, isang mayamang hari at isang marunong na hari, kahit ang kanyang mga panliligaw ay hindi nakapagpakilos sa kanya. Mapapaisip ka kung anong klaseng huwaran ng kabutihan siya. Mapapaisip ka kung ilan pa ang natitirang ganoon sa mundo ngayon, kapag naririnig mo ang lahat ng estadistika tungkol sa diborsiyo at pagkasira ng mga tahanan at ng mga pagsasama. Kaya tingnan natin ito na iyan ang nasa isip at tingnan natin kung makukuha natin ang takbo nito. Ito ay isang

pagtutol laban sa kawalan ng katapatan sa ugnayan ng mag-asawa.

Bakit ganoon? Kasi pinakasalan ng Diyos ang bansang Israel. Ang bansang Israel ay nasa napakalapit na ugnayan sa Diyos, kay Jehova. Pero tinalikuran ng Israel ang Diyos, at sumunod siya sa ibang mga diyos. Talagang hindi kapani-paniwala. Sumunod siya sa mga diyus-diyosan, kasama ang lahat ng imoralidad at maluwag na pamumuhay na kasama ng idolatriya. Ang idolatriya at imoralidad ay malapit na magkaugnay, alam ninyo, sa buhay gayundin sa Kasulatan. At kaya heto ang isang babae na isang pagtutol laban doon. At makikita ninyo ang susing talata sa aklat, habang nagpapatuloy tayo, ay ang sinasabi niya sa mga anak na babae ng Jerusalem: "Ibinibilin ko sa inyo na huwag ninyong pukawin, o gisingin man ang pagsinta, hanggang sa ibigin nito." Hindi "ang aking sinta, hanggang sa ibigin niya," kundi "huwag ninyong gisingin ang pagsinta." Sa madaling salita, gumagamit si Solomon ng artipisyal na paraan, at sinisikap niyang gisingin ang pag-ibig sa kanya, pero lubos siyang nabigo.

Na iyan ang nasa isip, tingnan natin ang Kasulatan. Sa talata 2, iniisip niya ang kanyang pastol. Kinakausap pa nga niya ito. Kung sabagay, ganyan talaga sa totoong buhay, hindi ba? Kapag talagang umiibig ang isang tao, marami sa mga bagay na nangyayari sa aklat na ito ay nangyayari rin sa buhay. Ang isip niya ay laging nasa kanyang sariling kasintahan, ang pinakamalapit at pinakamamahal sa kanya. At sinasabi niya, "Hagkan niya ako ng mga halik ng kaniyang bibig: sapagka't ang iyong pagsinta ay maigi kay sa alak." Una ay "niya," at ngayon "ang iyong pagsinta ay maigi kay sa alak." Sasabihin ninyo, aba, hindi ito masyadong lohikal na pananalita.

Kung sabagay, hindi laging lohikal ang pag-ibig, hindi ba? Romantiko ito. At tutal, ito ay tula, at magandang tula pa. "Ang iyong mga pabango ay may kaayaayang amoy; ang iyong pangalan ay gaya ng pabangong ibinubuhos; kaya't ang mga dalaga ay nagsisisinta sa iyo. Ilapit mo ako; kami ay magsisitakbong susunod sa iyo."

Sinasabi niya, "Dinala ako ng hari sa kaniyang mga silid." Iyon ang nangyari. Ang hari ay nasa labas isang araw, naglalakbay kasama ang kanyang mga kasamahan, at nakita niya ang magandang dalagang ito na nagtatrabaho sa mga ubasan. At sinabi niya, "Itigil ang karwahe." At lumapit siya, at sinikap niyang dalhin ito sa palasyo at ligawan ito ng lahat ng uri ng alok: "Sumunod ka sa akin at magsusuot ka ng mga perlas," ganoong klase. Sinasabi niya, "Dinala ako ng hari sa kaniyang mga silid: kami ay mangatutuwa at mangagagalak sa iyo." Sa iyo; hindi sa hari, hindi, hindi, sa pastol. "Aming babanggitin ang iyong pagsinta ng higit kay sa alak: matuwid ang pagsinta nila sa iyo."

Pagkatapos ay nagbibigay siya ng kaunting paliwanag. Sinasabi niya, alam ninyo, pinagtrabaho ako ng mga kapatid kong lalaki doon sa ubasan, at kaya ako maitim. Alam ninyo, noong mga araw na iyon... kahanga-hanga ngayon para sa isang dalaga na may tan, hindi ba? Ibig kong sabihin, nagbabayad ang mga tao ng malalaking halaga para riyan, para magkaroon ng tan. Pero hindi iyon itinuturing na pinakamaganda noong panahong iyon, kaya humihingi siya ng paumanhin sa kanyang pagkaitim. "Ako'y maitim, nguni't maganda, Oh kayong mga anak na babae ng Jerusalem, gaya ng mga tolda ng Cedar." Ang mga tolda ng Cedar: ang Cedar ay isang lugar na tanyag sa mga itim na kambing nito, at

mailalarawan ninyo ang mga balat ng kambing na ginawang mga tolda. Magkasama ang mga iyon. "Gaya ng mga tabing ni Salomon. Huwag ninyong masdan ako, sapagka't ako'y maitim, sapagka't sinunog ako ng araw." Nasunog siya sa araw at pagkatapos ay umitim nang husto. "Ang mga anak ng aking ina," ibig sabihin, ang kanyang mga kapatid na lalaki, "ay nangagalit sa akin, ginawa nila akong tagapagingat ng mga ubasan; nguni't ang aking sariling ubasan ay hindi ko iningatan." Ang pananalitang "ang aking sariling ubasan" diyan ay isang tayutay para sa kanyang sariling hitsura. Ang kanyang sariling hitsura. Sinabi niya, pinagtrabaho nila ako doon sa ubasan, pero ang sarili kong ubasan ay hindi ko iningatan. Kung sabagay, alam ninyo, makaiisip kayo ng lahat ng uri ng aplikasyon para dito. Maaari tayong maging sobrang abala sa gawain ng Panginoon, halimbawa, na napapabayaan natin ang sarili nating pamilya. Ganoong klase. "Ang aking sariling ubasan ay hindi ko iningatan." Maaari tayong gumawa ng ganoong mga aplikasyon dito.

"Saysayin mo sa akin, Oh ikaw na sinisinta ng aking kaluluwa, kung saan mo pinasasabsab ang iyong kawan, kung saan mo pinagpapahinga sa tanghali." Si Solomon? Hindi, walang kawan si Solomon. Libu-libo siguro ang mayroon siya, pero ang ibig kong sabihin, hindi siya nasa labas sa mga bukid na nag-aalaga ng kanyang kawan, hindi ba? Nasa palasyo siya na namamahala sa Israel. Sinasabi niya, "Sapagka't bakit ako'y magiging gaya ng nagaapuhap sa siping ng mga kawan ng iyong mga kasama?" Kung sabagay, pumapasok dito ang mga anak na babae ng Jerusalem, at sinasabi nila, aba, kung hindi mo alam kung nasaan siya, "yumaon ka sa iyong lakad sa bakas ng kawan, at pasabsabin mo ang iyong

mga anak na kambing sa siping ng mga tolda ng mga pastor."

Lumilitaw si Solomon sa eksena, at talagang may kakayahan si Solomon sa magagandang pananalita, lalo na kapag sinisikap niyang humanga sa kanya ang isang dalaga. Sinasabi niya, "Itinulad kita, Oh sinisinta ko, sa isang kabayo sa mga karo ni Faraon." Kung sabagay, huwag ninyong sabihin iyan sa isang dalaga ngayon. Hindi siya masyadong matutuwa. Anuman ang kahulugan niyan, maganda iyon, sinasabi ko sa inyo. Hindi natin alam nang eksakto ang lahat ng kasama roon, pero alam na alam ninyo na maganda iyon, dahil kaibig-ibig ang kanyang pananalita. "Ang iyong mga pisngi ay mapagkakatuwaan sa mga tirintas, ang iyong leeg ay sa mga kuwintas na ginto. Igagawa ka namin ng mga tirintas na ginto na may mga pinitpit na pilak." Inilalarawan niya ito na suot ang lahat ng alahas na maisusuot niya rito, alam ninyo. At marami siyang maisusuot dito. At ito ang kanyang paraan ng pagsisikap na makuha ang puso nito para sa kanyang sarili.

Pakinggan ninyo ang sinasabi niya: "Samantalang ang hari ay nauupo sa kaniyang dulang, ang aking nardo ay nagsasabog ng kaniyang bango." Mayroon akong sariling kasintahan. Hindi ako naaakit sa kanya. Hindi ba napakagandang makatagpo ng isang dalagang tulad niyan? Sa palagay ko ay ganoon. Sa palagay ko ay ganoon. "Ang aking sinisinta ay sa akin ay gaya ng supot ng mira, na nasa pagitan ng aking mga suso"; ibig sabihin, ang supot ng mira, isang maliit na alaala na mabango sa mga halamang-gamot ng parang, na nagpapaalala sa kanya ng kanyang sinisinta. "Ang aking sinisinta ay sa akin ay gaya ng isang kumpol ng mga bulaklak ng copher sa mga ubasan ng En-gadi." Pansinin

na kapag nagsasalita siya tungkol sa kanyang kasintahan, puro probinsiya, hindi ba? Puro nasa malawak na labas, walang anuman tungkol sa karangyaan ng palasyo o anumang ganoon.

Lumilitaw ulit si Solomon sa eksena, at sinasabi niya, "Narito, ikaw ay maganda, sinisinta ko; narito, ikaw ay maganda; ang iyong mga mata ay gaya ng mga kalapati." At sinasabi niya, "Narito, ikaw ay maganda, aking sinisinta." Ang kanyang sinisinta, hindi si Solomon. "Narito, ikaw ay maganda, aking sinisinta, oo, kaayaaya: ang ating higaan naman ay sariwa." Kung sabagay, sasabihin ninyo, ano ang ibig sabihin niyan, "ang ating higaan ay sariwa" o luntian? Kung sabagay, muli ay nasa labas siya, at magkasama silang nasa labas, at nakaupo sila sa damuhan sa ilalim ng isang puno. Iyon na iyon. Iyon na iyon. "Ang ating higaan ay luntian. Ang mga sikang ng ating bahay ay mga sedro." Sa madaling salita, nasa ilalim sila ng isang puno ng sedro, nakaupo sa damuhan sa ilalim ng isang puno ng sedro, "at ang ating mga tahilan ay mga abeto." Kaya ito ay isang tanawin sa probinsiya. Isang tanawin sa bukid. At naroon siya. Naaalala niya ang mga panahong naroon siya kasama ang kanyang sinisinta.

Ngayon, sa talata 1 ng kabanata 2, ang Sulamita pa rin ang nagsasalita. Babae pa rin. At sinasabi niya, "Ako'y rosa ng Saron, liryo sa mga libis." Ngayon, hayaan ninyong may sabihin ako. Mayroon tayong magagandang himno: "Siya ang Liryo ng Libis, ang Maningning na Tala sa Umaga; Siya ang pinakamaganda sa sampung libo para sa aking kaluluwa." Huwag ninyong hayaang may umagaw niyan sa inyo. Ayos lang iyan. Maaari ninyong gawin ang aplikasyong iyan. Maaari ninyong kunin ang talatang iyan at iangkop sa Panginoong Jesus, at

totoong-totoo ito. Pero sa konteksto, ang dalagang Sulamita ang nagsasalita sa talata 1 ng kabanata 2. At ano ang sinasabi niya? Siyanga pala, kapag naiisip ninyo ang rosa ng Saron o ang liryo ng libis, naiisip ninyo ang mga bulaklak na mabibili ninyo sa lokal na tindahan ng bulaklak, tama? Hindi iyon. Ang tinutukoy niya ay mga ligaw na bulaklak, mga ligaw na anemone na sagana sa mga burol ng Israel. At sinasabi niya, isa lamang akong karaniwang ligaw na bulaklak. Iyon lang ang sinasabi niya. Kinukuha lamang niya ang lugar ng kababaang-loob. At sinasabi ni Solomon, "Kung paano ang liryo sa gitna ng mga dawag, gayon ang aking sinta sa gitna ng mga anak na babae." Hindi siya madaling sumuko, hindi ba? Pero sinasabi ko sa inyo, nakatagpo siya ng katapat niya nang makilala niya ang dalagang ito.

Ngayon pansinin, sinasabi niya sa talata 3, "Kung paano ang puno ng mansanas sa gitna ng mga punong kahoy sa gubat, gayon ang aking sinisinta sa gitna ng mga anak na lalake. Ako'y nauupo sa ilalim ng kaniyang lilim na may malaking tuwa, at ang kaniyang bunga ay matamis sa aking panlasa." Ngayon, iyan ay isang talatang maaari nating iangkop, hindi ipaliwanag, iangkop sa atin ngayon. "Ako'y nauupo sa ilalim ng kaniyang lilim na may malaking tuwa." Kapag naiisip ko ang talatang iyan, naiisip ko ang lilim ng krus, hindi ba kayo rin? "Sa ilalim ng krus ni Jesus ay nais kong manindigan, ang lilim ng isang matibay na bato sa isang lupaing pagod." Pero muli, gusto kong idiin, nasa labas ito. Nasa labas tayo.

"Dinala niya ako sa bahay ng piging, at ang kaniyang watawat sa akin ay pagsinta. Palakasin ninyo ako ng mga pasas, aliwin ninyo ako ng mga mansanas: sapagka't ako'y may sakit na pagsinta." Napakaganda

niyan. "Ako'y may sakit na pagsinta." Alam ba ninyo kung ano ang sinasabi niya? Sinasabi niya, punong-puno ako ng pag-ibig para sa mahal na pastol na iyon kaya kung madaragdagan pa ito, sasabog na ako. Iyan ang sinasabi niya. Kahanga-hanga ito, talagang-talagang kahanga-hanga. Sa aklat ng Eclesiastes, ang buong mundo ay hindi sapat na malaki upang punuin ang puso ng tao. Pero sa Awit ni Solomon, ang puso ng tao ay hindi sapat na malaki upang mapaglaman ang pag-ibig ng Panginoon. Ang mismong kabaligtaran. At magkatabi ang mga ito sa banal na Kasulatan.

"Ang kaniyang kaliwang kamay ay nasa ilalim ng aking ulo, at ang kaniyang kanang kamay ay yumayakap sa akin." At pagkatapos ay binibigkas niya ang pangunahing himig ng aklat sa mga anak na babae ng Jerusalem: "Ibinibilin ko sa inyo, Oh mga anak na babae ng Jerusalem, alangalang sa mga usa, at sa mga usang babae sa parang, na huwag ninyong pukawin, o gisingin man ang aking sinta, hanggang sa ibigin niya." Iyan ang sinisikap gawin ni Solomon sa kanyang matatamis na salita, sa kanyang bolang pananalita, sa kanyang pambobola. Sinisikap niyang gisingin ang pag-ibig nang artipisyal. Hayaan ninyong Diyos ang gumising dito, at pagkatapos ay mananatili ito.

Pagkatapos ay sinasabi niya, at muli ay hindi ito angkop kay Solomon kapag nagsasalita siya rito, "Ang tinig ng aking sinisinta! narito, siya'y dumarating, na lumulukso sa mga bundok, na lumulundag sa mga burol." Ngayon, hindi iyan angkop kay Solomon. Mailalarawan ba ninyo si Haring Solomon na lumulundag sa mga burol? Hindi ko kaya. Pero mailalarawan ko ang pastol na gumagawa niyon. Akmang-akma ito sa larawan. "Ang aking sinisinta ay nagsalita, at nagsabi sa akin," at pagkatapos ay

mayroon kayo ng kanyang sinabi: "Bumangon ka, sinta ko, maganda ko, at umalis ka. Sapagka't narito, ang tagginaw ay nakaraan; ang ulan ay lumampas at wala na; ang mga bulaklak ay lumilitaw sa lupa; ang panahon ng pagaawitan ng mga ibon ay dumating, at ang tinig ng batobato ay naririnig sa ating lupain." Ang lahat ay may kinalaman sa mga puno at bulaklak at halamang-gamot at sa halimuyak ng malawak na labas. "Ang puno ng igos ay nagpapahinog ng kaniyang mga sariwang igos, at ang mga puno ng ubas ay namumulaklak, nagbibigay ng kanilang bango. Bumangon ka, sinta ko, maganda ko, at umalis ka." Sinasabi niya, bakit hindi na lang tayo umalis at magpakasal? Iyan talaga ang sinasabi niya. At sinasabi naman ng dalaga, hindi pa dumarating ang panahon. Sinasabi niya, oo, pero mamaya na, sa natitirang bahagi ng kabanatang ito.

"Oh kalapati ko," sabi niya, "na nasa mga bitak ng malaking bato, sa puwang ng matarik na dako, ipakita mo sa akin ang iyong mukha, iparinig mo sa akin ang iyong tinig; sapagka't matamis ang iyong tinig, at ang iyong mukha ay kahalihalina." At sa talata 15, ang mga kapatid na lalaki... sa palagay ko ay naroon siya, at medyo nalulunod siya sa daigdig ng pag-ibig para sa kanyang minamahal na pastol. At sinasabi nila, hoy, ikaw, magtrabaho ka na. Sinasabi nila sa 15, "Hulihin mo ang mga sora, ang mumunting sora, na naninira ng mga ubasan; sapagka't ang ating mga ubasan ay namumulaklak." Hindi niya inaasikaso ang trabaho niya roon. Wala sa trabaho ang isip niya, at pinagsasabihan nila siya at sinasabing magtrabaho na siya. Sinasabi niya, "Ang aking sinisinta ay akin, at ako'y kaniya: siya'y nagpapasabsab ng kaniyang kawan sa gitna ng mga liryo."

Ngayon, sa unang bahagi ng kabanata 3, nagsasalita siya, at malamang ay nagkukuwento tungkol sa isang panaginip, at tungkol sa isang tagpuan nila ng kanyang kasintahan. Hindi ba pangkaraniwan para sa isang taong umiibig nang husto na managinip tungkol sa kanyang kasintahan sa gabi? Pangkaraniwan iyon. At iyan ang mayroon kayo sa unang apat na talata ng kabanata 3. At pagkatapos ay muli sa talata 5, ibinibilin niya sa mga anak na babae ng Jerusalem, alang-alang sa mga usa at sa mga usang babae sa parang, na huwag nilang pukawin o gisingin man ang pagsinta hanggang sa ibigin nito.

Ngayon, sa talata 6 ng kabanata 3, pansinin na lubos nang nagbabago ang larawan. Hindi na ito pambukid, hindi na probinsiya, hindi na pastulan, hindi na gaanong tungkol sa labas. Ito ay isang tanawin ng karangyaan. Ano ito? Kung sabagay, ito ay isang parada, at dumarating si Solomon sakay ng kanyang trono-karo, at ang lahat ay nagpapahayag ng kadakilaan, ang lahat ay nagpapahayag ng kayamanan, ang lahat ay nagpapahayag ng karangyaan. "Sino itong umaahon mula sa ilang na parang mga haliging usok, na pinabango ng mira at ng kamangyan, ng lahat na pulbos ng mangangalakal?" Sa palagay ko ay may mga lalaki roon, mga tagadala ng insenso, habang umuusad ang parada. Isipin ninyo. At nakasakay si Solomon sa kanyang karo. "Narito, ang higaan ni Salomon"; at ang higaan dito ay hindi higaan gaya ng iniisip natin; ito ay ang inuupuan niya sa karo. "Anim na pung makapangyarihang lalake ay nangasa palibot niyaon, sa mga makapangyarihan sa Israel." Iyan ang kanyang mga bantay, tama? Ang kanyang mga bantay. Hindi siya maglalakbay nang wala ang mga iyon. "Silang lahat ay

nagsisihawak ng mga tabak." Siyempre, kailangan nila ng mga tabak. "At mga bihasa sa pakikipagdigma: bawa't lalake ay may kaniyang tabak sa kaniyang hita, dahil sa katakutan sa gabi. Si haring Salomon ay gumawa para sa kaniya ng isang karo na kahoy ng Libano." Iyan ang sinasakyan niya. "Ginawa niya ang mga haligi niyaon na pilak, ang sahig niyaon ay ginto, ang upuan niyaon ay kulay ube, ang gitna niyaon ay nalalatagan ng pagsinta, mula sa mga anak na babae ng Jerusalem. Magsilabas kayo, Oh kayong mga anak na babae ng Sion, at inyong masdan ang haring Salomon, na may putong na ipinagputong sa kaniya ng kaniyang ina sa kaarawan ng kaniyang pagaasawa, at sa kaarawan ng kasayahan ng kaniyang puso." Kamangha-mangha, hindi ba? Maiisip ba ninyo ang isang dalagang tatanggi sa ganoong tao? Oo, kaya ko. Ang pangalan niya ay ang Sulamita.

Naiisip ko si Ruskin na makata. Si Ruskin na makata ay hindi mananampalataya, at umibig siya sa isang dalagang Cristiano, umibig nang husto rito, at nag-alok siya ng kasal dito. Hiningi niya ang kamay nito. Alam ba ninyo kung ano ang sinabi ng dalaga sa kanya? Sinabi niya, "Mas mahal mo ba ako kaysa kay Jesucristo?" Sinabi niya, "Kailangan kong sabihin na oo." Sinabi ng dalaga, "Hindi kita mapakakasalan." At alam ninyo, tinamaan siya ng tuberkulosis, at wala na itong lunas. Wala pa noon ang mga gamot na mayroon tayo ngayon. At mahal pa rin niya ang dalaga, at isang araw ay nagpadala siya ng pasabi na gusto niya itong dalawin. At nagpadala ng sagot ang dalaga. Sinabi niya, "Mas mahal mo pa rin ba ako kaysa kay Jesucristo?" At nagpadala siya ng sagot, "Oo." At sinabi ng dalaga, "Walang mabuting idudulot ang isang pagkikita." At umuwi siya

upang makasama ang Panginoon. Sinasabi ko sa inyo, napakaganda niyan, hindi ba? Napakaganda niyan.

Mga lalaki rito ngayong gabi, kung mayroon kayong asawang nagmamahal sa inyo, na mas mahal si Jesucristo kaysa sa inyo, nasa inyo ang tamang klase ng asawa. At mga asawang babae, kung mayroon kayong asawang lalaki na mas mahal ang Tagapagligtas kaysa sa inyo, iyan ang klase ng lalaking dapat ninyong makasama. At sa palagay ko ay bahagi iyan ng mensahe ng aklat, ng Awit ni Solomon.

Kung sabagay, dumaan si Solomon sakay ng kanyang karo, at nakita niya ang dalaga na nagtatrabaho sa bukid. "Uy, itigil ang karo," alam ninyo. "Narito, ikaw ay maganda." Kabanata 4, talata 1. "Narito, ikaw ay maganda, sinta ko; narito, ikaw ay maganda; ang iyong mga mata ay gaya ng mga kalapati sa likod ng iyong lambong: ang iyong buhok ay gaya ng kawan ng mga kambing." Kung sabagay, nakakatawa iyan sa atin, hindi ba? Pero talagang nakatutulong ang magkaroon ng kaluluwa ng isang makata kapag pinag-aaralan mo ang Biblia, lalo na ang mga bahaging patula ng Biblia. At ito ay tula. Sasabihin ninyo, ano ang ibig sabihin niyan? Kung sabagay, isipin ninyo ang isang burol, isipin ninyo ang isang burol na may mga itim na kambing doon, at gumagalaw sila, at kumikislap ang araw sa kanilang mga balat. At habang gumagalaw sila, para itong mga alon, parang kulot na buhok, kulot na itim na buhok. Ganyan man lang ang nakikita ko. Sinisikap kong ilarawan ito nang ganito, at may saysay ito sa akin. Hindi niya sinasabing para kang kambing, kundi sinasabi niyang ang buhok mo ay itim at kulot at maganda gaya ng pag-alon ng mga kambing habang bumababa sila sa burol.

Napakaganda, hindi ba? Ganyan ba kaaromantiko ang asawa mo nang kinakausap ka niya?

Sinasabi niya, "Ang iyong mga ngipin ay gaya ng kawan ng mga tupa na bagong gupit, na nagsiahon mula sa pagkapaligo; na bawa't isa'y may anak na kambal, at walang baog sa kanila." Ang sinasabi niya riyan ay may magaganda siyang ngipin. May ngipin siya sa itaas at may ngipin sa ibaba, at sa bawat isa sa itaas ay may katapat sa ibaba. Walang nawawala. Iyan ang sinasabi niya. Napakaganda. Talagang napakaganda. Iyan ang tula, at napakalinaw ng larawan. "Ang iyong mga labi ay parang sinulid na pula, at ang iyong bibig ay kahalihalina: ang iyong mga pisngi ay gaya ng putol ng granada." Kung sabagay, sa palagay ko ay maganda iyan. Alam ninyo, ang pula ng granada ay iba sa ibang pula. Napansin na ba ninyo iyon? Sa susunod na makakita kayo ng granada... hindi ko alam kung paano ilarawan, pero naiisip ko lang siya na nagtatrabaho sa labas sa ilalim ng araw, at ang dalawang pisnging ito ay parang isang hiwa ng granada na may napakagandang lilim ng pula. Mas gusto kong hangaan ang kulay ng granada kaysa kainin ito. Sa palagay ko ay maganda ang mga ito, talagang maganda. At iyan ang sinasabi niya rito. "Ang iyong leeg ay gaya ng moog ni David na itinayo na pinakasandatahan." Kung sabagay, ang ilan dito ay parang kakatwa at pangit sa atin, pero ang ibig sabihin nito ay kung gaano kaangkop ang kanyang leeg para sa mga kuwintas: "na doo'y nabibitin ang isang libong kalasag, lahat na kalasag ng mga makapangyarihang lalake. Ang iyong dalawang suso ay gaya ng dalawang anak ng usa na kambal, na nanginginain sa gitna ng mga liryo."

At wala siyang pakialam sa lahat ng iyon. Ibig kong sabihin, para siyang pato na pinagpapag lang ang tubig. Sinasabi niya, "Hanggang sa ang araw ay lumamig, at ang mga anino ay mawala, ako'y paroroon sa bundok ng mira, at sa burol ng kamangyan." Bumalik na naman siya sa labas, ano? Hindi man lang siya naaantig sa sinasabi ng hari sa kanya. Pagkatapos, "Ikaw ay totoong maganda, sinta ko; at walang kapintasan sa iyo." Ibig sabihin, sa palagay ko ay ang pastol na ang nagsasalita rito. "Sumama ka sa akin mula sa Libano, kasintahan ko, na kasama ko mula sa Libano: tumingin ka mula sa taluktok ng Amana, mula sa taluktok ng Senir at Hermon, mula sa mga yungib ng mga leon, mula sa mga bundok ng mga leopardo." Tingnan ninyo, ang lahat ay nasa labas, ano? Ang lahat. Siya ay isang pastol, at tinitingnan niya ang lahat ng mga bagay na ito. At habang tinitingnan niya ang mga ito, nakikita niya kung paano niya mahahabi ang mga ito sa tapiserya ng kanyang pag-ibig sa dalaga. At kaya mula talata 7 hanggang talata 15, sinasabi ng kasintahang pastol kung gaano kahalaga sa kanya ang dalaga.

At sinasabi ng dalaga sa talata 16, "Gumising ka, Oh hanging hilagaan; at pumarito ka, ikaw na timugan; humihip ka sa aking halamanan, upang ang mga bango niyaon ay lumabas. Pumasok ang aking sinisinta sa kaniyang halamanan, at kumain ng kaniyang mahalagang mga bunga." Ang sinasabi niya ay, tingnan mo, para sa iyo ako nang buong-buo. Oo, iyan ang sinasabi niya. Oo. Pero hindi pa dumarating ang panahon, iyon lang. Ang panahon para magpakasal sila ay hindi pa dumarating. Paano ninyo nalaman? Dahil nililinaw iyon ng natitirang bahagi ng aklat. Sinasabi niya, "Ako'y naparito sa aking halamanan, kapatid ko,

kasintahan ko: aking pinipitas ang aking mira pati ng aking especia; aking kinain ang aking pukyutan pati ng aking pulot; aking ininom ang aking alak pati ng aking gatas. Magsikain kayo, Oh mga kaibigan; magsiinom kayo, oo, magsiinom kayong sagana, Oh mga sinisinta."

Muli, sa talata 2, tingnan natin, hanggang talata 8, nagkukuwento siya tungkol sa isang panaginip niya. At sa panaginip na ito, nananabik lang siya sa kanyang pastol. At bumangon siya, at lumabas siya sa gabi sa lungsod. Kung sabagay, hindi iyon mabuti, hindi ba? Ibig kong sabihin, nagbibigay iyon ng maling impresyon kapag bumabangon ang isang babae at lumalabas at naglalakad nang mag-isa sa mga lansangan sa gabi. At nakita siya ng mga bantay, at inisip nila, aba, hindi ito mabuti. At kaya sinasabi sa talata 7, "Nasumpungan ako ng mga bantay na nagsisilibot sa bayan, sinaktan nila ako, sinugatan nila ako; inalis sa akin ng mga bantay ng mga kuta ang aking lambong." At pagkatapos ay sinasabi niya sa mga anak na babae ng Jerusalem, "Ibinibilin ko sa inyo, Oh mga anak na babae ng Jerusalem, kung inyong masumpungan ang aking sinisinta, na inyong saysayin sa kaniya, na ako'y may sakit na pagsinta." Hindi kay Solomon. Hindi kay Solomon. Iniwasan niya ang lahat ng sinabi ni Solomon sa kanya, at ang puso niya ay tapat sa iisa, ang kanyang nag-iisa.

Kung sabagay, sa puntong ito ay nagiging interesado na ang mga anak na babae ng Jerusalem, hindi ba? Sinasabi nila, sino ba itong huwaran ng kagandahan na lagi mong pinag-uusapan? Iisa lang ang kuwerdas ng biyolin mo, at iisang nota lang ang tinutugtog mo sa kuwerdas na iyon. Ang lagi mo lang pinag-uusapan ay ang iyong sinisinta. At mabuti iyon. At sinabi ko, kung ganyan lang sana tayo

sa Panginoong Jesus! Sinabi nila, "Ano ang iyong sinisinta ng higit kay sa ibang sinisinta, Oh ikaw na pinakamaganda sa mga babae? Ano ang iyong sinisinta ng higit kay sa ibang sinisinta, na iyong ibinibilin ng ganyan sa amin?" At sinasabi niya, sa diwa, maraming salamat sa pagkakataon, gusto kong sabihin sa inyo. "Ang aking sinisinta ay maputi at mapula, ang pinakaputong sa sangpung libo. Ang kaniyang ulo ay gaya ng pinakamainam na ginto, ang kaniyang kulot na buhok ay malago, at maitim na gaya ng uwak. Ang kaniyang mga mata ay gaya ng mga kalapati sa siping ng mga batis ng tubig; na hinugasan ng gatas, at bagay na nangalagay. Ang kaniyang mga pisngi ay gaya ng mga pitak ng especia, gaya ng mga bunton ng mga mabangong gulay: ang kaniyang mga labi ay gaya ng mga liryo, na tumutulo ng mira." Hindi ba ninyo nakikita na pareho silang taga-probinsiya ng kanyang kasintahan? At bukas ang kanilang mga mata; pinag-aralan nila ang nilikha ng Diyos sa buhay sa probinsiya, hindi ba? At kaya nilang isa-isahin ang mga bulaklak at mga puno at mga halamang-gamot at mga pampalasa at lahat ng halimuyak. Iyan ang ginagawa niya rito. "Ang kaniyang mga kamay," talata 14, "ay gaya ng mga singsing na ginto na kalupkupan ng berilo: ang kaniyang katawan ay gaya ng yaring garing na binalot ng mga zafiro. Ang kaniyang mga hita ay gaya ng mga haliging marmol, na nalalapag sa mga tungtungang dalisay na ginto: ang kaniyang anyo ay gaya ng Libano, marilag na gaya ng mga sedro. Ang kaniyang bibig ay pagkatamistamis: oo, siya'y totoong kaibigibig. Ito'y aking sinisinta, at ito'y aking kaibigan, Oh mga anak na babae ng Jerusalem."

Ngayon, alam ninyo, napakaganda niyan kapag kinuha ninyo iyan at iniangkop sa Panginoong Jesus, hindi ba? Kamangha-mangha iyan. Bagaman kapag iniisip natin ang Panginoong Jesus, hindi natin gaanong iniisip ang Kanyang pisikal na kagandahan, hindi ba? Iniisip natin ang Kanyang espirituwal na kaluwalhatian at kagandahan, pero totoo rin ang Kanyang pisikal na kagandahan. Kapag naiisip ko, halimbawa, ang Kanyang ulo, naiisip ko ang ulong iyon na pinutungan ng mga tinik. "Nagkatagpo ba kailanman ang ganitong galak at dalamhati, o ang mga tinik ba ay bumuo kailanman ng ganito kayamang korona?" Ang Kanyang buhok: binunot nila ang Kanyang balbas. Binunot nila ang Kanyang balbas. Ang Kanyang mga mata, mga matang puno ng habag, alam ninyo, para sa mga tao. Tumingin Siya sa karamihan at nahabag Siya sa kanila. At kaya maaari kayong magpatuloy: ang Kanyang mga labi, "Kailan man ay walang taong nagsalitang gaya nito." Ang Kanyang mga kamay, ang mga kamay ni Jesus na binutas ng pako. Maaari ninyong isa-isahin ang listahan, at makagagawa kayo ng espirituwal na aplikasyon sa lahat ng iyon.

Kung sabagay, muli ay pumapasok sa eksena ang mga anak na babae ng Jerusalem sa talata 1 ng kabanata 6. At sinasabi nila, nasaan ang iyong sinisinta? Medyo interesado kami sa kanya. Gusto naming makita siya, alam mo. "Saan naparoon ang iyong sinisinta, Oh ikaw na pinakamaganda sa mga babae? Saan lumiko ang iyong sinisinta, upang aming mahanap siyang kasama mo?" Ang sagot niya, sa palagay ko, ay medyo nakakatawa. Sinasabi niya, "Ang aking sinisinta ay lumusong sa kaniyang halamanan, sa mga pitak ng especia, upang magpasabsab sa mga halamanan, at upang manguha ng mga liryo." Medyo malabo. Hindi

sinasabi ang kalye o ang numero, hindi ba? Medyo malabo siya. Ang sinasabi niya, huwag na kayong makialam. "Ako'y sa aking sinisinta, at ang aking sinisinta ay akin." Lumayo-layo kayo nang kaunti. Iyan talaga ang sinasabi niya sa kanila. "Ako'y sa aking sinisinta, at ang aking sinisinta ay akin: siya'y nagpapasabsab ng kaniyang kawan sa gitna ng mga liryo." Pero hindi ko alam kung nakakuha sila ng sapat na impormasyon para mapuntahan at mahanap siya mula roon.

Nagsasalita ulit si Solomon. At muli, makikita ninyo na ang pinagmulan ay ganap, ganap na iba. "Ikaw ay maganda, Oh sinta ko, na gaya ng Tirsa, kahalihalina na gaya ng Jerusalem, kakilakilabot na gaya ng hukbo na may mga watawat." At marami sa sinasabi niya ay pag-uulit. Sa palagay ko ay nauubusan na siya ng sasabihin. Sa talata 5 ay sinasabi niya, "Ang iyong buhok ay gaya ng kawan ng mga kambing na nakahilig sa gulod ng Galaad. Ang iyong mga ngipin ay gaya ng kawan ng mga tupang babae na nagsiahon mula sa pagkapaligo; na bawa't isa'y may anak na kambal, at walang baog sa kanila." Gaya ng mga pisngi; narinig na natin lahat iyan dati, hindi ba? "Ang aking kalapati, ang aking sakdal, ay iisa lamang; siya ang bugtong na anak ng kaniyang ina; siya ang pili sa kaniya na nanganak sa kaniya. Nakita siya ng mga anak na babae, at tinawag siyang mapalad; oo, ng mga reina at ng mga babae, at kanilang pinuri siya." Makatutulong sa pag-unawa ninyo sa paglipat mula talata 9 hanggang talata 10 kung idaragdag ninyo ang salitang "na nagsasabi." Pinuri nila siya, na nagsasabi, "Sino siyang tumitinging gaya ng umaga, maganda na gaya ng buwan, maliwanag na gaya ng

araw, kakilakilabot na gaya ng hukbo na may mga watawat?"

Sinasabi niya sa mga talata 11 at 12, "Ako'y lumusong sa halamanan ng mga nogal, upang tingnan ang mga sariwang pananim sa libis, upang tingnan kung ang puno ng ubas ay namumuko, at ang mga granada ay namumulaklak. Bago ko nahalata, inilagay ako ng aking kaluluwa sa mga karo ng aking mahal na bayan," o "sa mga karo ni Amminadib." Gusto kong sabihin sa inyo, maraming bagay sa aklat na talagang hindi natin nauunawaan. Ito ay isang magandang halimbawa niyon. Hindi ko alam ang ibig sabihin niyan. Hindi ko alam kung ano ang ibig sabihin kapag nagsasalita siya tungkol sa mga karo ni Amminadib, o "gaya ng sayaw ng dalawang pulutong" sa talata 13. May mga bagay na hindi natin nauunawaan. Ang sinisikap ko lang ibigay ay isang uri ng pangkalahatang-tanaw sa buong aklat ngayong gabi.

Sinasabi ni Solomon sa dalaga sa kabanata 7, talata 1, "Pagkaganda ng iyong mga paa sa mga panyapak, Oh anak ng pangulo! Ang mga hugpong ng iyong mga hita ay gaya ng mga hiyas, na gawa ng mga kamay ng bihasang manggagawa." At kaya nagpapatuloy siya at nagsasalita sa dalaga, sinasabi sa kanya ang lahat ng kanyang kagandahan. Pero may isang bagay na napaka-cute dito, at hindi ninyo ito malalaman mula sa Ingles, kundi mula sa orihinal na wika ng Lumang Tipan. Talata 9. Bumalik tayo sa talata 8. "Aking sinabi, Ako'y aakyat sa puno ng palma, aking hahawakan ang mga sanga niyaon: ang iyong mga suso nawa'y maging parang mga buwig ng puno ng ubas, at ang amoy ng iyong hinga ay gaya ng mga mansanas; at ang iyong bibig ay gaya ng pinakamainam na alak." At hindi ninyo ito malalaman

mula sa Ingles, pero sumabat ang dalaga roon. Pagkatapos niyang sabihin ang "gaya ng pinakamainam na alak," sinasabi ng dalaga, "na tumutuloy na matamis sa aking sinisinta." Malinamnam para sa aking sinisinta, hindi para sa iyo; para sa aking sinisinta. Ibig kong sabihin, ibinuhos na niya rito ang lahat ng kanyang papuri at pambobola at lahat ng iba pa. At sinasabi niya, ang iyong bibig ay gaya ng pinakamainam na alak, at sinasabi naman ng dalaga, na tumutuloy para sa aking sinisinta, hindi para sa iyo, "na lumalapat ng marahan sa mga labi ng nangatutulog."

At pagkatapos ay sinasabi niya sa pastol, "Ako'y sa aking sinisinta; at ang kaniyang nasa ay sa akin. Parito ka, sinisinta ko, tayo'y magsilabas sa parang; tayo'y magsitahan sa mga nayon. Tayo'y magsibangong maaga sa mga ubasan; tingnan natin kung ang puno ng ubas ay namumuko, at ang bulaklak niya ay nagbubuka, at ang mga granada ay namumulaklak: doo'y ibibigay ko sa iyo ang aking pagsinta. Ang mga mandragoras ay nagbibigay ng bango, at sa ating mga pintuan ay lahat na sarisaring mahalagang bunga, bago at luma, na aking iningatan para sa iyo, Oh sinisinta ko." Naririnig ko ang mga kampana ng kasal habang binabasa ko iyan, hindi ba kayo rin? Dumating na ang panahon. Dumating na ang panahon para mapalaya siya sa trabaho kasama ng kanyang mga kapatid sa ubasan. At sinasabi niya, tingnan mo, hindi pa ba panahon para umalis tayo? Pumunta saan? Bumalik sa ating tahanan noong bata pa tayo. Doon. Paano ninyo nalaman? Dahil sinasabi iyon sa susunod na kabanata.

Sinasabi niya sa pastol, "Oh ikaw nawa'y naging gaya ng aking kapatid na lalake, na sumuso sa mga suso ng aking ina! Pagka nasumpungan kita sa labas ay

hahagkan kita; Oo, at walang hahamak sa akin. Papatnubayan kita, at dadalhin kita sa bahay ng aking ina, na magtuturo sa akin; aking paiinumin ka ng hinaluang alak, ng katas ng aking granada. Ang kaniyang kaliwang kamay ay nasa ilalim sana ng aking ulo, at ang kaniyang kanang kamay ay yumayakap sana sa akin."

Ngayon, sa talata 5, mayroon kayong mga taga-nayon na nag-uusap. Naroon ang mga tao sa kanyang sariling nayon, at tumitingin sila sa daan, at nakakita sila ng maliit na ulap ng alikabok na dumarating. "Sino itong umaahon mula sa ilang, na nakaakbay sa kaniyang sinisinta?" Kung sabagay, ito ang Sulamita, nakasandal sa kanyang kasintahang pastol. Siya iyon. Talata 5, ang unang bahagi ng talata: "Sino itong umaahon mula sa ilang, na nakaakbay sa kaniyang sinisinta?" At pagkatapos, habang naglalakad sila, nagsasalita ang lalaki; inaalala niya ang mga nakaraan kasama ng dalaga. "Sa ilalim ng puno ng mansanas ay ginising kita." Sa palagay ko ay doon sila unang nag-date, sa ilalim ng puno ng mansanas, ang kanilang unang date. "Doo'y nagdamdam sa iyo ang iyong ina." Ay, dinaraanan nila ang bahay kung saan ipinanganak ang dalaga. "Doo'y nagdamdam sa iyo ang iyong ina, doo'y nagdamdam siya na nanganak sa iyo."

At sinasabi ng dalaga sa kanya, "Ilagay mo akong pinakatatak sa iyong puso, na pinakatatak sa iyong bisig: sapagka't ang pagsinta ay malakas na gaya ng kamatayan; ang paninibugho ay mabagsik na gaya ng Sheol: ang mga liyab niyaon ay mga liyab ng apoy, isang pinaka liyab ng Panginoon. Ang maraming tubig ay hindi makapapatay ng pagsinta." Kung sabagay, totoo iyan. Totoo iyan. Ang lahat ng pananalita ni Solomon ay hindi

nakapatay sa pag-ibig niya para sa kanyang sinisinta. Sinasabi ko sa inyo, matatag siya. Tapat siya. Hindi siya tulad ng Israel, na sumunod sa ibang mga diyos, nakatatakot na mga diyos, sa totoo lang, ang mga diyos ng mga pagano. Talagang nakatatakot. "Kung ibibigay ng tao ang lahat na pag-aari ng kaniyang bahay dahil sa pagsinta, siya'y lubos na kukutyain."

Ngayon, sa talata 8, ibinabalik kayo nito nang kaunti, noong batang babae pa siya, at nag-uusap-usap ang kanyang mga kapatid na lalaki. At sinasabi nila, ano ang gagawin natin para sa ating kapatid kapag nasa hustong gulang na siya at puwede nang mag-asawa? Ano ang gagawin natin para sa kanya? Kung sabagay, sinasabi nito, "Kami ay may isang munting kapatid na babae, at siya'y walang mga suso." Hindi pa siya dalaga. Bata pa siya. "Ano ang aming gagawin sa aming kapatid na babae sa araw na siya'y hihingin?" Kung sabagay, ito ang napagpasiyahan nila: "Kung siya'y isang kuta, aming ipagtatayo siya ng isang moog na pilak." Ano ang ibig sabihin niyan? Ang ibig sabihin nito, kung siya ay tapat, matatag, hindi natitinag sa kanyang pag-ibig, bibigyan namin siya ng napakalaking bigay-kaya na pilak. Iyan ang ibig sabihin nito. "At kung siya'y isang pintuan, aming lalakipan siya ng mga tabla na sedro." Alam ninyo, palipat-lipat lang para sa sinumang lalaking dumaraan. Iyan ang ibig sabihin nito. Parang palaging bukas sa hangin, bukas sa sinumang binatang dumaraan. Kung gayon ay mamumuhay siya na parang isang madre. Iyan ang ibig sabihin nito: lalakipan namin siya ng mga tabla na sedro, ihihiwalay siya sa iba pang bahagi ng lipunan.

Sumasagot ang dalaga, at sinasabi niya, ako ay isang kuta. At masasabi nga niya iyon. Talata 10: "Ako'y isang

kuta, at ang aking mga suso ay gaya ng mga moog niyaon: kung magkagayo'y naging gaya ako sa kaniyang mga mata na nakasumpong ng kapayapaan." Umabot na ako sa hustong gulang. "Si Salomon ay may ubasan sa Baal-hamon; kaniyang pinaupahan ang ubasan sa mga tagapagingat; bawa't isa sa kanila ay nagdadala ng isang libong putol na pilak na kapalit ng mga bunga niyaon. Ang aking ubasan na akin ay nasa harap ko: ikaw, Oh Salomon, magtatamo ng isang libo." Tamang-tama ka riyan. "At ang nagiingat ng bunga niyaon ay dalawang daan." Sinasabi ng pastol, "Ikaw na tumatahan sa mga halamanan, ang mga kasama ay nangakikinig sa iyong tinig: iparinig mo sa akin." At sinasabi ng dalaga, "Ikaw ay magmadali, sinisinta ko, at maging gaya ka ng usa o ng batang usa sa mga bundok ng especia." Alam ba ninyo kung ano iyon? Ikinasal sila. Nagpalitan sila ng mga pangako. Iyan iyon. At namuhay sila nang maligaya magpakailanman.

At ito ay isang pagsaway sa bansang Israel dahil sa kanilang paghahabol sa ibang mga diyos, at hiniwalayan sila ng Diyos. Tatanggapin Niya ulit sila, tatanggapin Niya ulit ang bansa, pero hiniwalayan Niya sila. Sinasabi iyan ng Jeremiah kabanata 3.

Napakalaking aral para sa atin. Maging tapat tayo kay Jesus, kahit isang libong tinig mula sa mundo ang tumawag. Madalas kong maisip ang kuwento tungkol kay Spurgeon. Alam ninyo, isang gabi ay pumunta siya sa isang pulong sa awditoryum. Sinundo muna niya ang kanyang kasintahan, at may sasakyan silang hila ng kabayo, alam ninyo, at huminto sila sa harap ng dakilang tabernakulong ito sa London. At ang tanging naiisip ni Spurgeon ay ang mga kaluluwang nangangailangan kay Cristo, at lubos siyang nakatuon sa mensahe ng

ebanghelyo na ipangangaral niya. At nang huminto ang karwahe, tumalon siya palabas at pumasok sa awditoryum at iniwan ang dalaga na nakaupo roon. At nang nasa harapan na siya at nangangaral, tumingin siya sa paligid at hindi niya makita ang dalaga. Wala ito roon. At kaya pagkatapos ng pulong ay pumunta siya sa bahay nito, at sinabi ng mga magulang na nasa itaas ito at ayaw siyang makita. Nagtatampo ito. Sinabi niya, "Ipinipilit kong makita siya." Sa wakas ay bumaba ito, at sinabi niya, "Tingnan mo, pasensiya na sa nangyari ngayong gabi. Gusto kong sabihin sa iyo ang isang bagay. Kung magpapakasal tayo, kailangang ikaw ang pangalawa sa buhay ko. Si Cristo ang dapat mauna." At sinabi ng dalaga sa katapusan ng kanyang kamangha-manghang ministeryo, at talagang kamangha-manghang ministeryo iyon, sinabi niya na natuto siya ng isang mabuting aral noong gabing iyon. Sa buhay ni Charlie ay may Isang nauuna sa kanya, at iyon ay ang Panginoong Jesucristo.

Kung sabagay, sana ay makatulong ito sa inyo. Makaririnig kayo ng ibang pagpapakahulugan sa Awit ni Solomon. Isa lamang ito, alam ninyo. Maaaring hindi ito ang tama; maaaring hindi ito ang tama. Pero pag-isipan ninyo ito, basahin ninyo ulit, at tingnan ninyo kung nagkakatugma ang mga bahagi.

Ang Lunas ng Langit para sa Nababagabag na Puso (John 14)

Salamat. Napakalaking inspirasyon na narito ako ngayong gabi, na marinig ang mga awit ng papuri sa Panginoong Jesus, na Siyang tanging karapat-dapat, at makita kayong nagtitipon dito para sa pag-aaral ng salita ng Diyos. Napakagandang makita ang mga taong nagmamahal sa salita ng Diyos at laging gustong makarinig pa nito. Ang tanging mas mabuti pa rito ay kung ang kaibigan kong si Damian ang nakatayo rito at ako ang nakaupo kung saan kayo nakaupo.

Pakibuksan ninyo kasama ko ang inyong mga Biblia sa John 14. Babasahin natin ang unang anim na talata, John kabanata 14, mga talata 1 hanggang 6. At ang ating paksa ngayong gabi ay ang lunas ng Langit para sa nababagabag na puso.

"Huwag magulumihanan ang inyong puso: magsisampalataya kayo sa Dios, magsisampalataya rin naman kayo sa akin. Sa bahay ng aking Ama ay maraming tahanan; kung di gayo'y sinabi ko sana sa inyo; sapagka't ako'y paroroon upang ipaghanda kayo ng kalalagyan. At kung ako'y pumaroon at kayo'y maipaghanda ko ng kalalagyan, ay muling paririto ako, at kayo'y tatanggapin ko sa aking sarili; upang kung saan ako naroroon, kayo naman ay dumoon. At kung saan ako paroroon, ay nalalaman ninyo ang daan. Sinabi sa kaniya ni Tomas, Panginoon, hindi namin nalalaman kung saan ka paroroon; paanong malalaman namin ang daan? Sinabi sa kaniya ni Jesus, Ako ang daan, at ang katotohanan, at ang buhay: sinoma'y di makaparoroon sa Ama, kundi sa pamamagitan ko."

Habang binabasa ko ang mga talatang ito ng Kasulatan, hindi ko mapigilang isipin ang napakaraming taong nasa langit na aawit ng mga papuri sa Panginoong Jesus magpakailanman dahil sa talata 6. Kung paanong ginamit ng Banal na Espiritu ng Diyos ang talatang iyon upang magdala ng liwanag sa mga kaluluwang nasa dilim! Lumapit sila kay Cristo, umaasa sa Kanya at sa Kanya lamang para sa kaligtasan ng kanilang kaluluwa. Naiisip ko ang mga taong dumaraan sa pagsubok at hirap at problema, sakit, kalungkutan, luha, at naiisip ko ang aliw na naidulot ng mga talatang ito sa kanila. "Ako'y paroroon upang ipaghanda kayo ng kalalagyan. At kung ako'y pumaroon at kayo'y maipaghanda ko ng kalalagyan, ay muling paririto ako, at kayo'y tatanggapin ko sa aking sarili; upang kung saan ako naroroon, kayo naman ay dumoon." At naiisip ko kung paanong ginamit ng Diyos ang mga talatang ito sa mga panahon ng pagdadalamhati, kapag kinuha ang mga mahal sa buhay, dinala sa langit, at ang aliw na dumating sa mga nababagabag na puso sa pamamagitan ng mga kahanga-hangang talatang ito ng Kasulatan. Kaya gusto kong tingnan ang kabanatang ito kasama ninyo ngayong gabi, at tingnan kung may mensahe ang Panginoon para sa inyong puso, lalo na kung nababagabag ang puso mo ngayong gabi.

Sinasabi ng Panginoong Jesus, "Huwag magulumihanan ang inyong puso." Bakit Niya sinabi iyon? Kung sabagay, siyempre, ang kabanata 14 ay malapit na kaugnay ng kabanata 13. Hindi ako magiging tanyag dahil sa pagsasabi niyan, pero totoo pa rin. Alam ninyo na ang paghahati-hati sa mga kabanata ay medyo artipisyal. Hindi bahagi ang mga ito ng kinasihang teksto. Kaya maaaring makabuting basahin ninyo ang kabanata 13 at

pagkatapos ay basahin agad ang kabanata 14. At makikita ninyo na may ilang dahilan sa kabanata 13 kung bakit maaaring nababagabag ang kanilang mga puso. Kung bubuksan lang ninyo ang inyong Biblia at susulyapan ang kabanata 13, makikita ninyo, una sa lahat, sinabi ng Panginoong Jesus na Siya ay aalis. Kung sabagay, iyan ang isang dahilan ng nababagabag na puso. Iiwan Niya sila. Magkakaroon ng panahon ng paghihiwalay. Sinabi rin Niya na ang isa sa mga alagad ay magkakaila sa Kanya, si Pedro. At na para bang hindi pa iyon sapat, sinabi rin Niya na ang isa sa mga alagad ay magkakanulo sa Kanya, si Judas. At sinasabi roon na nang maisip Niya si Judas at ang pagkakanulong iyon, nabagabag ang Kanyang puso. Kaya may apat na dahilan sa naunang kabanata kung bakit maaaring nababagabag ang mga puso ng mga alagad.

O sige. At kaya sinasabi Niya, nababagabag ba ang inyong mga puso? At ang kabanatang sumusunod, ang kabanata 14, ay punong-puno ng mga dahilan kung bakit hindi dapat mabagabag ang ating mga puso. Lilitaw ang mga ito sa inyo sa halos bawat talatang babasahin natin. "Huwag magulumihanan ang inyong puso: magsisampalataya kayo sa Dios, magsisampalataya rin naman kayo sa akin." Ang sumampalataya sa Diyos ay nangangahulugang magtiwala sa Diyos. Iyan ang lunas sa nababagabag na puso: magtiwala sa Diyos. Walang ginagawa ang Diyos kundi ang gagawin mo rin mismo kung mayroon ka ng Kanyang karunungan, pag-ibig at kapangyarihan. Sa palibot ng bawat isa sa Kanyang bayan ay may bakod, at hindi makalampas si Satanas sa bakod na iyon, gaya ng natutuhan natin sa aklat ni Job, maliban kung may pahintulot ng Panginoon. Ang lahat

ng dumarating sa ating buhay ay sinasala muna ng pag-ibig ng Diyos.

Sinasabi ng Panginoong Jesus, "Magsisampalataya kayo sa Dios, magsisampalataya rin naman kayo sa akin." Hayaan ninyong huminto muna ako riyan para sabihing ang kabanata ay puno rin ng maraming pahayag tungkol sa pagka-Diyos ng Panginoong Jesucristo, mga pahayag kung saan ipinahihiwatig ang pagka-Diyos ng Panginoong Jesus. At ito ay isa sa mga iyon. Ang sumampalataya kay Cristo ay katulad ng pagsampalataya sa Diyos. Ang sumampalataya sa Diyos ay katulad ng pagsampalataya kay Cristo. "Magsisampalataya kayo sa Dios, magsisampalataya rin naman kayo sa akin." At gusto kong ipalit ang salitang magtiwala riyan. Magtiwala sa Panginoon, anuman ang kalagayan mo ngayong gabi, anumang pagsubok ang ipinadaraan sa iyo, sa tahanan, sa trabaho, sa paaralan, sa kolehiyo. Ang sagot ay, magtiwala sa Panginoon. Nang sabihin ng Panginoong Jesus, "Magsisampalataya kayo sa Dios, magsisampalataya rin naman kayo sa akin," inaangkin Niya ang pagkakapantay sa Diyos. Ang magtiwala sa Kanya ay katulad ng magtiwala sa Diyos. At inaangkin Niya na Siya ang tanging tagapaghayag ng Diyos sa kabanatang ito. Sinasabi sa akin ng talatang ito na ang Panginoong Jesus ay dapat pagtiwalaan gaya ng pagtitiwala sa Diyos Ama. Kahanga-hanga iyan, hindi ba?

"Huwag magulumihanan ang inyong puso." Mabuti na hindi Siya huminto pagkatapos ng salitang magulumihanan. Nagpatuloy Siya upang sabihin sa kanila kung bakit hindi sila dapat mabagabag, at nagbigay Siya ng maraming dahilan. Isa-isahin natin ang kabanata at tingnan ang ilan sa mga dahilan. Pupunta

Siya sa bahay ng Ama na may maraming tahanan. Mabuting balita iyan. Babalik Siya sa langit. Hindi magiging katapusan ang krus, hindi ba? Babangon Siya mula sa mga patay; aakyat Siya pabalik sa langit; at pupunta Siya sa bahay ng Ama na may maraming tahanan. Talata 2, maghahanda Siya ng lugar para sa kanila. Lalong gumaganda, hindi ba? Hindi lang pupunta Siya sa bahay ng Ama; maghahanda Siya ng lugar para sa kanila. Talata 3, babalik Siya at kukunin sila upang makasama Niya. Pinagagalak ba niyan ang puso mo? Dapat lang. Talata 6, Siya mismo ang tanging tunay na daan patungo sa langit, ang tanging tunay na daan patungo sa Ama. Talata 12, gagawa sila ng lalong dakilang mga gawa. Pagkatapos Niyang bumalik sa langit at maibigay ang Banal na Espiritu, gagawa sila ng mas dakila pang mga gawa kaysa sa ginawa Niya noong narito Siya sa lupa. Sasagutin Niya ang anumang panalanging iniaalay sa Kanyang pangalan. Naku, talagang isang kahanga-hangang koleksiyon ng mga pangako ang ibinibigay Niya rito.

Pagkatapos ay talata 16, isa pang Mang-aaliw ang darating at mananatili sa kanila magpakailanman. Siyempre, iyon ang Banal na Espiritu. Darating ang Banal na Espiritu, at mananatili Siya sa Kanyang bayan magpakailanman. Talata 17: ang Banal na Espiritung ito ay kasama nila noon; sa panahong iyon ay mapapasa kanila Siya. At iyan ang nangyari pagkatapos ng Pentecostes. Talata 18, hindi sila iiwan ni Jesus na mga ulila. Talata 18, paparito Siya sa kanila; ibig sabihin, babalik Siya sa kanila sa pagdating ng Banal na Espiritu. Nang dumating sa kanila ang Banal na Espiritu, sa isang diwa ay dumating sa kanila ang Panginoong Jesus noong panahong iyon. Talata 19, makikibahagi sila sa Kanyang

walang katapusang buhay. Kahanga-hanga, kahanga-hangang Jesus. At talata 20, mauunawaan nila sa darating na araw na sila ay kaisa ng Diyos Ama at ng Panginoong Jesus na Kanyang Anak. Gusto ko ang mga talata 21 at 23. Sinabi Niya na ang pagsunod sa Panginoon ay magbubunga ng isang natatanging bigkis ng pakikisama sa pagitan ng mananampalataya at ng Ama, ng Anak, at ng Banal na Espiritu. Iniibig ng Diyos ang mga taong masunurin. Iniibig Niya ang lahat, pero may natatanging paraan ng pag-ibig Niya sa Kanyang bayan na masunurin sa Kanyang salita. At pagkatapos ay talata 27, ipinangangako Niya ang kapayapaan sa Kanyang bayan. "Kapayapaan, ganap na kapayapaan, sa madilim na mundong ito ng kasalanan? Ang dugo ni Jesus ay bumubulong ng kapayapaan sa loob."

"Sa bahay ng aking Ama ay maraming tahanan." Kung sabagay, hindi Niya sinasabi sa atin ang lahat ng gusto nating malaman tungkol sa mga tahanang iyon. Baka hindi natin iyon makakayang unawain kung sinabi Niya sa atin. May nagsabi, limang pandama ang mayroon tayo ngayon; baka 50 pandama ang magkakaroon tayo pagdating natin sa langit. Hindi ako magtataka. Upang matanggap ang lahat ng kagandahan, ang kadakilaan, ang kapuspusan ng tagpong iyon, malamang ay kakailanganin natin ng higit sa lima. Kung ang kagalakang mapapasaatin noon ay ibubuhos sa atin ngayon, sasabog tayo.

"Sa bahay ng aking Ama ay maraming tahanan; kung di gayo'y sinabi ko sana sa inyo." Gusto ko iyan. "Kung di gayo'y sinabi ko sana sa inyo." Ano ang ibig sabihin niyan? Ang ibig sabihin nito ay sinasabi sa atin ng Panginoong Jesus sa salita ng Diyos ang lahat ng talagang kailangan nating malaman. Nakaaaliw iyan,

hindi ba? Marami sa atin ang maraming tanong. Gusto kong tanungin si Pablo ng maraming bagay pagdating natin sa langit. Pero gusto ko ang mga salitang iyon: "Kung di gayo'y sinabi ko sana sa inyo." Sasabihin Ko sa inyo sa salita ng Diyos, lalo na sa Bagong Tipan, ang lahat ng talagang kailangan ninyong malaman. "Kung di gayo'y sinabi ko sana sa inyo."

"Ako'y paroroon upang ipaghanda kayo ng kalalagyan." Kahanga-hanga iyan. Alam ninyo, sinabi ko na ang kabanata ay puno ng mga pahiwatig ng pagka-Diyos ni Cristo. Heto ang isang bagay na talagang kahanga-hanga. Binabasa natin ito; pamilyar na pamilyar tayo rito; at binabasa natin ito na parang karaniwan lang. Pero kapag sinasabi Niya ito, inaangkin Niya ang kakayahang pumunta agad saanman sa buong sansinukob, sa buong sansinukob, upang pumunta sa bahay ng Ama, upang pumunta sa langit, at upang maghanda ng lugar para sa iyo. Kung tatayo ako rito ngayong gabi at sasabihin iyan sa inyo, ano ang iisipin ninyo? Kung sinabi iyan ng isang karaniwang tao, "Pupunta ako sa langit upang ipaghanda kayo ng lugar," sasabihin ninyo, tawagin na natin ang mga lalaking nakaputing dyaket para dalhin siya sa psychiatric ward, alam ninyo. Pero sa mga labi ng Panginoong Jesus, ang mga ito ay lubos na angkop, hindi ba? "Ako'y paroroon upang ipaghanda kayo ng kalalagyan. At kung ako'y pumaroon at kayo'y maipaghanda ko ng kalalagyan, ay muling paririto ako, at kayo'y tatanggapin ko sa aking sarili." Kahanga-hanga iyan. Napakapersonal ng ebanghelyo. Napakapersonal. Isipin ninyo na tinatanggap Niya ang mga tao sa Kanyang sarili. Napakapersonal: tinatanggap ang mga taong tulad natin sa Kanya, na iniligtas ng Kanyang kamangha-manghang

biyaya. Kapag nagsasalita Siya nang ganito, ang ibig sabihin ay talagang iniisip Niya na may halaga tayo. Hindi ba napakaganda niyan? Talagang iniisip Niya na may halaga tayo. Karapat-dapat tayong pagkamatayan sa krus ng Kalbaryo.

"Upang kung saan ako naroroon, kayo naman ay dumoon." Kahanga-hanga iyan, hindi ba? Hindi nasiyahan ang Panginoong Jesus na iligtas lamang tayo sa pagpunta sa impiyerno. Hindi Siya nasiyahan na bigyan lamang tayo ng mahabang buhay sa lupa. Hindi Siya kailanman lubos na masisiyahan hangga't hindi Niya tayo kasama sa kaluwalhatian, kasama Niya at katulad Niya magpakailanman. Sa palagay ko ay kahanga-hanga iyan. Hindi maaaring gumawa ang kaligtasan ng kulang pa roon.

"At kung saan ako paroroon, ay nalalaman ninyo ang daan." Kung sabagay, nasabi na Niya sa kanila kung saan Siya pupunta, at alam din nila ang daan. Pero alam ninyo, ang mga alagad ay katulad din natin. Makaririnig sila ng isang bagay, at kung minsan ay hindi ito tumatatak sa kanila. Maraming beses Niyang sinabi sa kanila na pupunta Siya sa krus. Ibibigay Siya sa mga Gentil. Mamamatay Siya. Ililibing Siya at babangon muli. At tila sa panahong iyon ay naunawaan nila ito, at pagkatapos ay nagpapatuloy sila, at tila lubos nilang nakalimutan ang lahat ng iyon. At ganyan din tayo. At iyan ang dahilan kung bakit kailangang ulit-ulitin sa atin ang mga katotohanan ng salita ng Diyos.

Kung sabagay, nagsalita si Tomas sa puntong ito. Sinabi niya, "Panginoon, hindi namin nalalaman kung saan ka paroroon; paanong malalaman namin ang daan?" Maaaring inakala ni Tomas na pupunta Siya sa Tiro o

Sidon o Damasco sa Siria. Hindi ko alam kung ano ang inakala ni Tomas. "Hindi namin alam kung saan Ka pupunta, Panginoon. Paano namin malalaman ang daan?" At pagkatapos ay binigkas ng Panginoong Jesus ang mga walang kamatayang salitang iyon: "Ako ang daan, at ang katotohanan, at ang buhay: sinoma'y di makaparoroon sa Ama, kundi sa pamamagitan ko."

"Ako nga." Nang sabihin ng Panginoong Jesus ang "Ako nga," inangkin Niya para sa Kanyang sarili ang isa sa mga pangalan ng Diyos sa Lumang Tipan, hindi ba? Ang Diyos Ama ay kilala bilang AKO NGA, ang laging dakilang AKO NGA. At pitong beses sa Ebanghelyo ni Juan, ang mga salitang ito ay iniuukol sa Panginoong Jesucristo. Siya ang AKO NGA. Ang talagang ibig sabihin nito ay Ako noon, Ako ngayon, Ako magpakailanman. Saklaw nito ang lahat ng panahunan ng pag-iral. "Ako ang daan." Hindi lamang Siya isang karatula na nagtuturo ng daan. Siya ang daan. At gusto kong sabihin sa inyo ngayong gabi, kung nasa iyo ang Panginoong Jesus, kasintiyak ka ng langit gaya ng kayang gawin ng Diyos. Kahanga-hanga iyan, hindi ba? Kung ang tanging pag-asa mo para sa langit ay ang Tagapagligtas, ikaw ay ligtas. Siya ang daan. Siya ang katotohanan. Siya ang tunay na daan, at Siya rin ang katawan ng katotohanan. Pumupunta ang mga tao sa mga kolehiyo at unibersidad, at may malalaki silang pilosopikong pagtatalo tungkol sa kung ano ang katotohanan. Kung sabagay, sasabihin ko sa inyo kung ano ang katotohanan. Ang katotohanan ay ang sinasabi ng Diyos tungkol sa isang bagay. Iyan ang katotohanan. At ang Panginoong Jesus ay katotohanan. Siya ang katawan ng katotohanan, at ang lahat ng sinasabi Niya ay totoo. "Ako ang buhay" rin. Hindi lamang Siya ang daan; ibinibigay Niya sa atin ang buhay

upang lakaran ang daan. Kaya binabasa ko ito nang ganito: Ako ang daan, ang tunay na daan, at ang buháy na daan.

"Sinoma'y di makaparoroon sa Ama, kundi sa pamamagitan ko." Imumungkahi ko sa inyo na ang mga salitang binasa ko lang, "Sinoma'y di makaparoroon sa Ama, kundi sa pamamagitan ko," ay ilan sa mga pinakakinamumuhiang salita sa mundo ngayon. Hindi ito gusto ng mga tao. Ayaw nilang marinig na iisa lamang ang daan ng kaligtasan, na ang Panginoong Jesus ang daan, na walang ibang daan, na walang sinumang makararating sa langit sa anumang ibang paraan. At iyan, siyempre, ay nag-aalis sa lahat ng dakilang relihiyon ng mundo maliban sa Cristianismo. At iyan ang isang dahilan kung bakit napakalaki ng pagdami ng pagkapoot laban sa mga Cristiano sa mundo ngayon. Kinamumuhian nila ang katotohanang iyon. Katotohanan pa rin ito, at maaari mo itong labanan, pero hindi iyon nagbabago rito kahit kaunti. Isinugo ng Diyos ang Kanyang Anak upang mamatay sa krus para sa sangkatauhan. Inihaharap Niya ang Kanyang sarili bilang ang daan. Walang ibang daan.

Talata 7: "Kung ako'y inyong nakilala, ay nakilala rin sana ninyo ang aking Ama." Isa pang malinaw na pahayag ng pagka-Diyos ng Panginoong Jesus. Ang makilala ang Panginoong Jesus ay ang makilala ang Ama. Sasabihin ninyo, paano iyon? Magkahiwalay Sila na mga Persona. Oo, magkahiwalay Sila na mga persona. Kung titingnan ninyong mabuti ang mga salita, nariyan ang "Ako," at nariyan ang "aking Ama": magkahiwalay na mga persona. Pero ang makilala ang isa ay ang makilala ang isa pa. Ipinaaalaala nito sa atin ang John 1:1. "Nang pasimula ay ang Verbo, at ang

Verbo ay sumasa Dios, at ang Verbo ay Dios." "Nang pasimula ay ang Verbo": ang walang hanggang pag-iral ng Panginoong Jesus. "Ang Verbo ay sumasa Dios": ang Kanyang natatanging persona. "At ang Verbo ay Dios": ang Kanyang ganap na pagka-Diyos. Mga dakilang katotohanan tungkol sa Tagapagligtas.

At dito ay sinasabi Niya, "Kung ako'y inyong nakilala, ay nakilala rin sana ninyo ang aking Ama." At siyempre, dumating Siya upang sabihin sa atin kung ano ang Diyos Ama, hindi ba? May isang batang babae na takot sa dilim sa kanyang silid. At pumasok ang kanyang ina upang aliwin siya. At sinabi ng kanyang ina sa kanya, "Huwag ka nang mag-alala. Narito ang Panginoon." Sinabi ng bata, "Gusto ko ng Diyos na may mukha." At iyan ang Panginoong Jesus. Siya ang ating Diyos na may mukha. Kung pupunta kayo sa Trafalgar Square sa London, may isang haligi roon, at sa tuktok ng haligi ay si Lord Nelson. Pero sa totoo lang, napakataas ni Lord Nelson doon kaya walang nakakikita sa kanya kundi ang mga kalapati. At kaya isang taon ay magkakaroon sila ng isang malaking eksposisyon doon sa Britanya, at gumawa sila ng kopya ni Lord Nelson, at ibinaba nila ito sa antas ng kalye para makita ng mga tao kung ano ang hitsura niya. Alam ninyo, iyan ang ginawa ng Diyos nang isugo Niya ang Kanyang kaibig-ibig na Anak sa mundong ito. Bumaba ang Panginoong Jesus, at lubos Niyang ipinahayag kung ano ang Ama. Kaya kung gusto mong malaman kung ano ang Diyos, tingnan mo ang Panginoong Jesus, at sasabihin Niya sa iyo nang eksakto kung ano ang Diyos Ama. "Mula ngayon ay nakikilala ninyo siya, at siya'y inyong nakita"; ibig sabihin, sa Panginoong Jesus.

May tanong kung makikita ba natin ang Diyos Ama sa langit, at hindi ako sigurado kung malulutas natin ang suliraning iyon ngayong gabi. Sinasabi nito, "Mapapalad ang mga may malinis na puso: sapagka't makikita nila ang Dios." At may pag-asa si Job na makita ang Diyos: "gayon ma'y sa aking laman ay makikita ko ang Dios." Sinasabi naman ng ibang tao, oo, pero makikita nila Siya gaya ng pagkakahayag Niya sa Persona ng Panginoong Jesus. Ang Diyos ay Espiritu, at hindi mo makikita ang espiritu ng mga matang ito. Minsan ay nasa isang kampo ako para sa junior high, nagsasalita, at nagkaroon kami ng tanungan, at tinanong ako ng isa sa mga binatilyo, "Makikita ba natin ang Diyos sa langit?" At nagbigay ako ng medyo mahabang teolohikal na paliwanag, na ang ating mga mata, dahil sa kung ano ang mga ito, ay hindi makakikita ng espiritu, alam ninyo, at nagbigay ako ng medyo mahabang paliwanag. Sinabi niya, "Alam ko po, pero makikita po ba natin ang Diyos?" Hindi siya nasiyahan kahit kaunti. At kaya inulit ko ang sinabi ko, umaasang makatutulong sa akin ang pag-uulit, pero hindi siya nasiyahan. Sinabi niya, "Baka po pagdating natin sa langit ay magkakaroon tayo ng mas malalaking mata." At tamang-tama iyon. Sa palagay ko ay tamang-tama siya. Pagdating natin sa langit, magkakaroon tayo ng mas malalaking mata.

Sinabi ni Felipe sa Kanya, talata 8, "Panginoon, ipakita mo sa amin ang Ama, at kami'y masisiyahan." Ipakita Mo sa amin ang Ama. Mahal na Felipe. Kasama niyang namumuhay ang Isang naghahayag ng Ama. Isa siya sa mga pinakaunang alagad, si Felipe. At sa buong panahong iyon ay kasama niyang naglalakbay ang Panginoong Jesus, at nakita niya ang Kanyang mga himala at narinig ang Kanyang kamangha-manghang

mga salita. At ngayon ay sinasabi niya, "Ipakita mo sa amin ang Ama, at kami'y masisiyahan. Sapat na iyon sa amin. Bigyan Mo lang kami ng sulyap sa Diyos Ama." At sinabi ni Jesus sa kanya, "Ako baga'y malaong panahong nasa inyo?" na tumutukoy sa katotohanang si Felipe ay isa sa mga pinakaunang alagad. Pero hindi pa rin nagliliwanag sa kanya ang katotohanan. "At hindi mo pa ako nakikilala, Felipe? Ang nakakita sa akin ay nakakita sa Ama." Muli, binanggit ko sa inyo sa simula kung gaano karami ang mga pahayag sa kabanatang ito na, kung ilalagay ninyo sa bibig ng isang karaniwang tao, ay lubos na katawa-tawa, lubos na kahangalan. At ito ay isa sa mga iyon: "Ang nakakita sa akin ay nakakita sa Ama." "Paano ngang sinasabi mo, Ipakita mo sa amin ang Ama?" Lubos na kinakatawan ng Panginoong Jesus ang Ama rito sa lupa. "Ang bugtong na Anak, na nasa sinapupunan ng Ama, ay siyang nagpakilala sa kaniya." At ang ibig sabihin niyan ay lubos Niya Siyang ipinahayag. Kaya hindi na talaga natin kailangang manatili sa dilim kung ano ang Diyos Ama. Nakikita natin Siyang lubos na ipinahahayag sa buhay, mga salita, at pagkatao ng ating pinagpalang Tagapagligtas.

"Hindi ka baga sumasampalataya na ako'y nasa Ama, at ang Ama ay nasa akin?" Muli, magkahiwalay na mga persona, pero may pagkakaisa, kahanga-hangang pagkakaisa ng mga persona sa Trinidad, sa pagka-Diyos. "Ang mga salitang sinasabi ko sa inyo ay hindi ko sinasalita na mula sa aking sarili." Isang kahanga-hangang bagay iyan. Nang dumating ang Panginoong Jesus sa mundo, dumating Siya sa lubos na pagpapasakop sa Diyos Ama. Lagi Niyang ginagawa ang mga bagay na nakalulugod sa Ama. Hindi Siya kailanman gumawa ng anuman dahil sa katigasan ng

ulo, sa paggamit ng Kanyang sariling kalooban nang hiwalay sa Diyos Ama. Ang mga himalang ginawa Niya ay ginawa Niya sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu at sa pagsunod sa Ama. At iyan, alam ninyo, ay isang napakalaking aral para sa atin. Dapat nitong ituro sa atin na ang pinakadakilang kaluwalhatiang maaaring magkaroon ang sinuman sa atin ay ang pagpapasakop sa Panginoon, na ang ating mga kalooban ay lubos na kaayon Niya. Maaaring makaligtas tayo nito sa maraming paghihirap. Napakadali para sa atin, kahit sa gawaing Cristiano, na magpasiyang gagawin natin ito. Maaari tayong maglatag ng mga layunin para sa susunod na taon at maihanda at maplano ang lahat. Pero ang tunay nating tawag ay ang maging napakalapit sa Panginoon na ginagawa natin ang nais Niyang gawin natin. Paano mo iyon ginagawa? Kung sabagay, sa pamamagitan ng panalangin, sa pag-aaral ng salita ng Diyos, at sa pagpapasakop lamang ng ating mga kalooban sa Kanya araw-araw at sa pagpapahintulot sa Kanya na ihayag sa atin ang Kanyang plano. Ang mabubuting gawang dapat nating gawin ay itinalaga na nang una para sa atin, at ang kailangan lang natin ay alamin kung ano ang mga iyon at gawin ang mga iyon.

Kaya ang Panginoong Jesus ay ang nagpapasakop na Anak ng Diyos. "Ang mga salitang sinasabi ko sa inyo ay hindi ko sinasalita na mula sa aking sarili: kundi ang Ama na nananahan sa akin ay siyang gumagawa ng kaniyang mga gawa." Nasa inyo ang mga salita ng Panginoong Jesus, at nasa inyo rin ang mga gawa ng Panginoong Jesus. Sinasabi Niya, "Magsisampalataya kayo sa akin na ako'y nasa Ama, at ang Ama ay nasa akin: o kung hindi kaya'y magsisampalataya kayo sa akin dahil sa mga gawa rin." Ang pinakamabuting

pananampalataya sa Panginoon ay ang maniwala sa isang bagay dahil sinasabi Niya ito. Pero dito ay tila sinasabi Niya, kung hindi ninyo iyon kaya, maniwala kayo dahil sa mga gawang ginagawa Ko. Sasabihin kong mas mababang uri ng pananampalataya iyan. Sinasabi ng mga tao, aba, kung makakikita lang ako ng himala, maniniwala ako. Kung sabagay, hindi talaga nalulugod ang Diyos sa uri ng pananampalatayang humihingi ng himala. Hindi Siya nalulugod sa ganoong uri ng pananampalataya. Sa totoo lang, sinasabi ng mga di-mananampalataya, aba, kung makakikita lang ako ng isang taong binuhay mula sa mga patay. Pero sinasabi ng salita ng Diyos, hindi, hindi pa rin kayo maniniwala, kahit may isang bumangon mula sa mga patay.

Naniniwala ako na ang dakilang himalang gustong makita ng mundong hindi ligtas ngayon ay hindi ang pagpapagaling sa isang ketongin, hindi ang pagbibigay ng paningin sa bulag o pandinig sa bingi. Ang dakilang himalang gustong makita ng mga hindi ligtas ngayon ay ang himala ng isang binagong buhay: mga taong iniligtas mula sa kasalanan at karumihan at kabulukan, na mga bagong nilalang kay Cristo Jesus, at talagang ibang tao na sila. "Kaya't kung ang sinoman ay na kay Cristo, siya'y bagong nilalang: ang mga dating bagay ay nangagsilipas na; narito, sila'y pawang naging mga bago." At darating tayo riyan nang kaunti pa mamaya sa kabanata. "Magsisampalataya kayo sa akin dahil sa mga gawa rin." Dumating ang Panginoong Jesus na ginagawa ang mga gawang inihula tungkol sa Mesiyas sa Lumang Tipan. Ginawa Niya ang lahat ng iyon. Nakapagtataka na hindi iyon napagtanto ng mga rabbi noong Kanyang panahon at hindi sila nagtiwala sa Kanya.

Sinasabi Niya, "Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa inyo, Ang sumasampalataya sa akin, ay gagawin din naman niya ang mga gawang aking ginagawa; at lalong dakilang mga gawa kay sa rito ang gagawin niya; sapagka't ako'y paroroon sa Ama." Kung sabagay, iba iyan, hindi ba? Lalong dakilang mga gawa kaysa sa Tagapagligtas? Oo. Kung sabagay, una sa lahat, lalong dakila sa heograpiya. Ang pinakamalayong narating ni Jesus, sa pagkakaalam natin, sa Palestina ay hanggang Tiro at Sidon. Hindi masyadong malayo. Iyon ang pinakamalayong inilarawan. At nang tapusin Niya ang Kanyang takbuhin dito sa lupa, sabihin nating mayroon Siyang mga 120 alagad sa Judea at marahil 500 doon sa Galilea. Isipin ninyo ang mga taong naglalakbay sa buong mundo ngayon. Isipin ninyo ang mga taong nangangaral ng ebanghelyo sa libu-libong tao. Isipin ninyo ang pag-abot ngayon sa pamamagitan ng radyo at telebisyon at ng Internet ngayon.

Pero sa palagay ko ay may higit pa, pagbalik sa sinabi ko kanina, sa lalong dakilang mga gawa. Gumawa ang Panginoong Jesus ng mga himala ng pagpapagaling. Bumuhay Siya ng mga patay, pero namatay ulit ang mga taong iyon, hindi ba? Sa palagay ko ay mas kahanga-hangang gawa, isang mas dakilang gawa, ang magpatotoo sa isang tao, ang makitang naakay ang taong iyon kay Cristo. Sasambahin ng taong iyon ang Kordero ng Diyos magpakailanman, buhay na walang hanggan. Mas dakila iyan, hindi ba? Sa palagay ko ay mas dakila. Mga bulag na mata ang napagaling, oo. Pero sinasabi ko sa inyo, mas kahanga-hanga ang makita ang mga taong nasa dilim ng kasalanan, nasa mahigpit na hawak ng isang kulto o huwad na relihiyon, na makita silang pinalaya ng biyaya ng Diyos, at sila ay

magpakailanmang sasamba sa Kanya sa langit. Para sa akin, iyan ay isang mas dakilang gawa. Kaya binabasa ko ang Ebanghelyo ni Marcos, at nakikita ko ang lahat ng pisikal na himalang ginawa ng Panginoong Jesus, at napagtatanto ko na may espirituwal na katapat ang bawat isa sa mga iyon, at iyan ang ating pribilehiyo. Pinagaling Niya ang ketongin. Ang ketong ay tumutukoy sa pagkakasuklam-suklam ng kasalanan. At nakikita ba natin iyon? Oo, nakikita natin ang pagpapagaling sa mga ketongin, mga ketongin sa moral, na nakaupo sa paanan ng Panginoong Jesus. Mga inaalihan ng demonyo, oo; muli, nakaupo sa paanan ni Jesus, may damit at nasa matinong pag-iisip. Pagkaparalisa: pinagaling Niya ang mga paralitiko. Kung sabagay, iyan ay tumutukoy sa pagkaparalisa ng kasalanan. At nakikita natin ang himalang iyon na nagagawa sa pamamagitan ng pagiging tapat na saksi ng Panginoong Jesus at pag-akay ng mga kaluluwa sa Kanya. Kaya hindi pagmamalabis nang sabihin ng Panginoon na lalong dakilang mga gawa kaysa rito ang gagawin ninyo, sapagkat Ako'y paroroon sa Ama.

Ano ang ibig sabihin niyan, "sapagka't ako'y paroroon sa Ama"? Kung sabagay, ang ibig sabihin nito ay kapag Siya ay pumunta sa Ama, kapag Siya ay niluwalhati sa langit, isinusugo ang Banal na Espiritu, at binibigyan tayo ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu sa ministeryong ito. Hindi natin ito kayang gawin sa ating sarili, pero ibinibigay sa atin ng Banal na Espiritu ang kapangyarihan. At sa palagay ko ay alam ninyong lahat na ang gawain ng ministeryo ngayon ay hindi para sa isang natatanging uri ng tao. Ito ay para sa lahat ng mananampalataya, tama? Kung ang pag-eebanghelyo sa mundo ay nakasalalay sa isang natatanging uri, hindi

kailanman maaabot ng ebanghelyo ang mundo, hindi kailanman. Pero sa Ephesians 4 ay sinasabi na ang mga kaloob ay ibinigay para sa ikasasakdal ng mga banal para sa gawain ng ministeryo. Sino ang mga banal? Kayo at ako. Tayo ang mga banal. At ang mga kaloob ay ibinigay sa atin "sa ikasasakdal ng mga banal, sa gawain ng ministerio, sa ikatitibay ng katawan ni Cristo." Itinuturo ng aking Biblia ang pag-eebanghelyo ng bawat kaanib. At siyempre, ang pinakadakila ay ang makilala ang salita ng Diyos at ipakita ito sa iyong buhay, upang sabihin ng mga tao, "May taglay ka na wala sa akin. Hindi ko alam kung ano iyon, pero gusto ko iyon." Narinig kong nangyari iyan sa isang tao nitong mga nakaraang linggo. "May taglay ka na wala sa akin. Hindi ko alam kung ano iyon." Pero sinasabi ko sa inyo, madaling akayin ang ganoong tao sa Panginoon, hindi ba? Talagang madali. "Sapagka't ako'y paroroon sa Ama." Ang pagpunta sa Ama ay nangahulugan ng pagdating ng Banal na Espiritu, na nagbibigay sa atin ng kapangyarihan. Siya ay nasa atin. Siya ay kasama natin magpakailanman.

"At anomang inyong hingin sa aking pangalan, ay yaon ang aking gagawin, upang ang Ama ay luwalhatiin sa Anak." Kung sabagay, sasabihin ninyo, blangkong tseke iyan, mga kaibigan. Hindi, hindi eksakto. Sinasabi nito, "sa aking pangalan." Ang paghingi sa pangalan ng Panginoong Jesus ay nangangahulugang paghingi ayon sa Kanyang kalooban. Ang ibig sabihin nito ay paghingi ayon sa mga prinsipyong inilatag sa salita ng Diyos. Halimbawa, maaari ba akong lumuhod at ipanalanging bigyan ako ng Panginoon ng isang milyong dolyar bukas? Kung sabagay, hindi Niya gagawin. Masyado Niya akong mahal. Alam Niya na iyon ang maaaring

maging pinakamasamang bagay na mangyayari sa akin. Gusto ng Diyos na mamuhay ako ng buhay ng pananampalataya. Gusto Niyang umasa ako sa Kanya, tumingin sa Kanya para sa pagtustos ng aking mga pangangailangan. Kaya lubos na salungat sa mga prinsipyo ng salita ng Diyos ang humingi ako ng ganoon kalaking halaga ng pera. "Huwag kayong mangagtipon ng mga kayamanan sa lupa... Kundi mangagtipon kayo ng mga kayamanan sa langit." Kaya ang paghingi ayon sa Kanyang kalooban ay talagang naglilimita sa mga panalangin sa mga panalanging kaayon ng mga prinsipyong itinuro Niya sa atin sa Kanyang salita.

Gusto kong sabihin sa inyo, isang kahanga-hangang talata iyan ng Kasulatan. Ang paghingi sa Panginoon ayon sa Kanyang kalooban ay katulad ng paghingi sa Diyos. Katulad ito ng paghingi sa Diyos. Dahil kapag nananalangin tayo sa Panginoong Jesus, ang ating mga panalangin ay dumaraan sa Kanya at dinadalisay sa Kanya, Revelation kabanata 8, at pumupunta ang mga ito sa Diyos Ama, at ang mga ito ay lubos na sakdal. At naniniwala ako na sinasagot ng Diyos ang bawat panalangin ko, gaya ng sinabi ko kanina, sa eksaktong paraan na sasagutin ko ito kung mayroon ako ng Kanyang karunungan, pag-ibig, at kapangyarihan.

> *Walang ginagawa ang Diyos, ni pinahihintulutang mangyari,*
> *Kundi ang gagawin mo rin mismo,*
> *Kung makikita mo ang wakas ng lahat ng Kanyang ginagawa*
> *Gaya ng nakikita Niya.*

Nakaaaliw iyan sa akin. Nakaaaliw sa akin. Makapananalangin ako. Isa akong simpleng

mananampalataya. Makapananalangin ako nang may buong katiyakan na ang aking mga panalangin ay pumupunta sa trono ng Diyos at sinasagot Niya ang mga ito sa pinakamabuting paraang posible. At ang isang sagot ay hindi. Noong mas bata pa akong mananampalataya, may isang panalanging ipinadala ko, at ipinilit ko iyon. At ibinigay ng Diyos ang aking kahilingan, pero nagpadala Siya ng kapayatan sa aking kaluluwa. At sana ngayon ay hindi ko na iyon hiningi. Isang mapagmataas na panalangin iyon, at hindi ko na sana iyon hiningi. Pero hindi tayo kailanman napapalapit sa pagkamakapangyarihan sa lahat kaysa kapag nananalangin tayo sa pangalan ni Jesus. Kayo at ako ay hindi kailanman magiging makapangyarihan sa lahat. Hindi tayo kailanman magkakaroon ng lahat ng kapangyarihan. Ang Diyos lamang ang may lahat ng kapangyarihan. Pero kapag nananalangin tayo sa pangalan ng Panginoong Jesus, iyon ang pinakamalapit na nararating natin sa pagkamakapangyarihan sa lahat. Kahanga-hanga. Dapat itong maging isang malaking inspirasyon sa atin upang manalangin.

Sabihin ninyo, "Kapatid na MacDonald, ipinapanalangin ko ang kaligtasan ng isang mahal sa buhay, at sa pagkakaalam ko, ang mahal sa buhay na iyon ay hindi pa kailanman naligtas. Ginugulo ako nito. Paano ninyo ito ipagkakasundo? Hindi ba kalooban ng Diyos na magligtas?" Oo, kalooban ng Diyos na iligtas ang taong iyon. Pero hayaan ninyong may sabihin ako sa inyo. Hindi pupunuin ng Diyos ang langit ng mga taong ayaw doon. At binigyan ng Diyos ang bawat tao ng kalooban, at hindi tinatapakan ng Diyos ang kalooban ng sinumang tao. Hindi Niya kinakaladkad ang mga ayaw na tao papunta sa langit. At sinasabi sa akin ng aking Biblia at

ng aking karanasan na may panahon sa aking buhay na, sa pamamagitan ng isang simpleng gawa ng pananampalataya, kinailangan kong magtiwala kay Jesucristo bilang aking Panginoon at Tagapagligtas.

Noong nasa Navy ako, sinimulan kong ipanalangin ang isang lalaki. Magkaibigan kami. Magkaibigan kami sa Navy. At tingnan natin, sa palagay ko ay noong isang taon, noong nakaraang Enero, namatay siya. Ipinanalangin ko siya sa loob ng 50 taon. Sa pagkakaalam ko, namatay siya nang wala si Cristo. At talagang pinagalitan ako ng kanyang asawa. Sinabi niya, "Akala mo ay ang relihiyon mo lang ang tunay na relihiyon." Pagkatapos niyang mamatay: bakit? Limampung taon ng panalangin? Oo, 50 taon ng panalangin. Naniniwala pa rin ako na nang ipanalangin ko siya, inilagay ng Diyos ang salita ng Diyos sa harap niya. Baka nakita niya ang "Jesus Saves" na nakasulat sa isang bato habang naglalakbay siya sa daan. Baka nabuksan niya ang radyo nang hindi sinasadya at nakarinig ng ebanghelyo. Baka may nag-abot sa kanya ng isang tract. Naniniwala ako na kapag ipinapanalangin ko ang isang taong hindi ligtas, may ginagawa ang Diyos. Ginagalaw ng Diyos ang budhi ng taong iyon sa isang paraan o iba pa. Pero "sinumang may ibig ay makalalapit." At itinuro iyan ng Panginoong Jesus. Sinabi Niya sa mga Judio noong Kanyang panahon, "Sinisiyasat ninyo ang mga kasulatan, sapagka't iniisip ninyo na sa mga yaon ay mayroon kayong buhay na walang hanggan; at ang mga yao'y siyang nangagpapatotoo tungkol sa akin; At ayaw kayong magsilapit sa akin, upang kayo'y mangagkaroon ng buhay." Hindi Niya ito iniharap sa kanilang talino. Iniharap Niya ito sa kanilang kalooban: "Ayaw kayong

magsilapit sa akin, upang kayo'y mangagkaroon ng buhay."

At may isang tao rito ngayong gabi na nakikipaglaban sa Panginoon sa usapin ng kaligtasan. Hayaan ninyong sabihin ko nang napakalinaw, walang anuman kay Jesus na nagpapangyaring imposibleng sumampalataya sa Kanya. Wala. Kung may problema, ang problema ay nasa iyong kalooban. Kaya kailangang madurog ang kaloobang iyon, upang lumapit sa paanan ng Panginoong Jesucristo.

"Kung kayo'y hihingi ng anoman sa aking pangalan, ay yaon ang aking gagawin," sabi ng Panginoong Jesus. Pero pansinin, "sa aking pangalan." "Kung ako'y inyong iniibig, ay tutuparin ninyo ang aking mga utos." Kawili-wili kung paanong magkaugnay ang panalangin at pagsunod. Panalangin at pagsunod. Maaaring may magsabi sa akin, "Kapatid na MacDonald, mga utos? Akala ko ay nasa ilalim tayo ng biyaya, hindi ng kautusan. At heto sa Bagong Tipan, nagbabasa ako tungkol sa mga utos. Nasa ilalim ba tayo ng mga utos?" Kung sabagay, hayaan ninyong ipaliwanag ko. Ang Bagong Tipan ay puno ng mga utos para sa anak ng Diyos. Pero hindi ang mga ito mga utos na tulad ng mga utos ng Lumang Tipan, na may kalakip na parusa. Nang ibigay ng Diyos ang mga utos sa Lumang Tipan, ang "Gawin mo ito at mabubuhay ka" ay nagpapahiwatig ng "Kapag hindi mo ito ginawa ay mamamatay ka." Iyon ay kautusang may kalakip na parusa. Ang mga utos ng Bagong Tipan ay mga utos para sa bagong likas. Ang mga ito ay pagtuturo sa katuwiran para sa bayan ng Diyos. Sinasabi ng Diyos sa inyo at sa akin, "Tingnan mo, iniligtas kita sa pamamagitan ng Aking biyaya. Ngayon ay lumakad ka nang karapat-dapat sa pagkatawag na

itinawag sa iyo." At sinasabi ko sa Kanya, "Panginoon, bigyan Mo ako ng halimbawa." At kaya binibigyan Niya ako ng mga halimbawa, ang mga utos, ang mga utos ng Bagong Tipan: "Ang nagnanakaw ay huwag nang magnakaw: kundi bagkus magpagal, na gumawa ng kaniyang mga kamay ng mabuting bagay." "Anomang salitang mahalay ay huwag lumabas sa inyong bibig, kundi ang anomang mabuti sa ikatitibay." At iba pa. "Igalang mo ang iyong ama at ina (na siyang pangunang utos na may pangako), Upang ikaw ay mapabuti, at ikaw ay lumawig na mabuhay sa ibabaw ng lupa." Hindi ibinibigay ang mga ito sa akin na may parusa. Hindi Niya sinasabi, tingnan mo, kapag hindi mo ito ginawa, mawawala ang iyong kaligtasan. Hindi iyan ang punto. Hiniling ko sa Kanya na ipaalam sa akin kung ano ang buhay na kaayon ng aking pagkatawag, at kaya ibinibigay Niya sa akin ang lahat ng mga utos na ito ng Bagong Tipan. Uulitin ko: pagtuturo sa katuwiran para sa bayan ng Diyos dito sa lupa. Kaya wala akong problema sa mga utos ng Bagong Tipan. Nasa ilalim tayo ng biyaya. Wala tayo sa ilalim ng kautusan. Pero mayroon pa rin tayong mga gabay na ito na susundin.

"At ako'y dadalangin sa Ama, at kayo'y bibigyan niya ng ibang Mangaaliw, upang siya'y sumainyo magpakailan man." Talata 16. At siyempre, ito ang pangako ng pagdating ng Banal na Espiritu ng Diyos. Dumating Siya noong araw ng Pentecostes. Nananahan Siya sa bawat tunay na mananampalataya. Hindi ba kamangha-mangha iyon? Ang katawan mo ay templo ng Banal na Espiritu. Sinasabi ko sa inyo, napapamangha ako niyan, mga kaibigan. Sinasabi ko iyan nang may paggalang: isipin na ang aking katawan ay templo ng Banal na Espiritu, 1 Corinthians 6. Sinasabi ko sa inyo, para sa akin, iyan

ang isa sa pinakadakilang pampasigla sa isang banal na buhay na maaaring magkaroon. Nalulutas niyan ang maraming tanong. Ayos lang ba na gawin ko ito? Ayos lang ba na gawin ko iyon? Ang katawan mo ay templo ng Banal na Espiritu. At isipin ninyo iyon: isipin ninyo ang Diyos na nagpakababa sa Kanyang biyaya upang isugo ang isa sa mga Persona ng Trinidad upang manahan sa Kanyang bayan.

"Ibang Mangaaliw." Iba? Oo, ang Panginoong Jesus ay isang Mang-aaliw o Katulong. Ito ay isa pang Katulong, ang Banal na Espiritu. May isang kaibigan kong lumabas mula sa Half Moon Bay noong isang araw. Kabibili lang ng isa sa kanyang mga kliyente ng bagong bangka, at lumabas sila para mangisda, at nagsimulang pasukin ng tubig ang bagung-bagong bangka. May butas kung saan dapat sana ay may hose. At nagpadala sila ng SOS sa Coast Guard. At tinawagan ng Coast Guard ang isang bihasang mandaragat doon sa Half Moon Bay, at umalis siya sakay ng sarili niyang bangka upang puntahan sila. At di nagtagal ay tumabi siya sa lumulubog na bangka. Sinabi niya, "Huwag kayong mag-alala, ayos na ang lahat. Dadalhin ko kayo nang ligtas sa daungan." Isang magandang larawan ng Banal na Espiritu. Iyan mismo ang ginagawa ng Banal na Espiritu. Tumatabi Siya sa atin sa panahon ng pangangailangan. Isa pang Katulong, katulad ng Panginoong Jesus.

Pansinin, "upang siya'y sumainyo magpakailan man": ang walang hanggang katiyakan ng mananampalataya. "Minsang na kay Cristo, na kay Cristo magpakailanman; ganito nakatayo ang walang hanggang tipan." "Ang Espiritu ng katotohanan." Ang Espiritu ng katotohanan: nagsasalita Siya ng katotohanan; Siya ang katotohanan, gaya ni Jesus na katotohanan. "Na hindi matatanggap ng

sanglibutan." Bakit hindi Siya matanggap ng mundo? Dahil hindi nito Siya nakikita. Sinasabi ng mundo, ipakita mo sa akin at maniniwala ako. Pero hindi nakikita ang Espiritu ng Diyos. Nakikita natin ang Kanyang gawa. Nakikita natin Siyang kumikilos sa kamangha-manghang mga paraan, pero hindi natin Siya nakikita maliban sa mata ng pananampalataya. Sinasabi iyon: "na hindi matatanggap ng sanglibutan; sapagka't siya'y hindi nito nakikita, ni nakikilala man siya: siya'y inyong nakikilala; sapagka't siya'y nananahan sa inyo." Sinabi iyan ng Panginoong Jesus sa mga alagad noong narito Siya sa lupa. "At sasa inyo." At nangyari iyon noong araw ng Pentecostes, nang dumating ang Banal na Espiritu at nanahan sa mga mananampalataya para sa buong panahong ito ng iglesia, hanggang sa pag-agaw sa iglesia. "At sasa inyo." At talagang kaunti lamang ang alam natin kung gaano kalaki ang utang natin sa Banal na Espiritu ng Diyos. Alam ninyo, ang buhay Cristiano ay isang buhay na higit sa likas. Hindi ko alam kung napagtatanto ninyo, pero para sa akin ang buhay Cristiano ay parang paglakad sa isang lugar na puno ng nakabaong bomba. At maiisip ko ang maraming pangyayari sa aking buhay kung saan, halimbawa, nawala na sana ang buhay ko, sa palagay ko, kung hindi dahil sa ministeryo ng Banal na Espiritu. Maraming pangyayari. Nalalaman ko ang Kanyang kahanga-hangang ministeryo sa aking buhay.

"Hindi ko kayo iiwanang magisa: ako'y paririto sa inyo." Kung sabagay, ang pananalitang iyon, "ako'y paririto sa inyo," ay may iba't ibang kahulugan. Maaaring ang ibig sabihin nito ay, paririto Ako sa inyo sa pagdating ng Banal na Espiritu. May isang diwa na bumalik sa atin ang Panginoong Jesus sa pagdating ng Banal na

Espiritu, dahil ang Banal na Espiritu ang kinatawan ni Cristo sa lupa ngayon. Pero siyempre, bumalik Siya sa kanila sa muling pagkabuhay, at babalik Siya sa atin sa pag-agaw, na nabasa natin sa mga unang talata ng kabanatang ito. Isang kahanga-hangang pangakong iniwan sa iyo ng Panginoong Jesus: "Hindi ko kayo iiwanang mga ulila." At hindi tayo mga ulila. Hindi tayo kailanman nag-iisa. Laging kasama natin ang Panginoon at ipinadarama Niya ang Kanyang sarili nang napakatotoo sa atin. Paano Niya ipinadarama ang Kanyang sarili sa atin? Sa pamamagitan ng salita ng Diyos, sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos.

Alam ninyo, mas kilala natin ang Panginoong Jesus ngayon kaysa sa pagkakilala sa Kanya ng mga alagad noong narito Siya sa lupa. Naisip na ba ninyo iyon? Mas kilala natin si Jesus ngayon kaysa sa pagkakilala sa Kanya ng mga alagad noong narito Siya sa lupa. Halimbawa, nakita Siya ni Mateo sa pamamagitan ng mga mata ni Mateo, si Marcos sa pamamagitan ng mga mata ni Marcos, si Lucas sa pamamagitan ng mga mata ni Lucas, si Juan sa pamamagitan ng mga mata ni Juan. Nakikita natin Siya sa pamamagitan ng lahat ng kanilang mga mata, hindi ba? At hindi lamang iyon, kundi kung narito ang Panginoong Jesus at nasa harapan Siya, mas malapit Siya sa mga taong nasa harapan kaysa sa inyo sa likod. Pero hindi ganoon ngayon. Kasinlapit Siya sa sinuman sa atin gaya ng sa iba. At ang lahat ng ito ay sa pamamagitan ng ministeryo ng Banal na Espiritu ng Diyos. Napakalaking pagpapala na malaman iyon, na mayroon tayong ganoong kahanga-hangang pagkakahayag ng Panginoong Jesucristo.

Hayaan ninyong tapusin ko sa talata 27. Hindi natin maaabot ang lahat ng talata. "Kapayapaan ang iniiwan

ko sa inyo; ang aking kapayapaan ang ibinibigay ko sa inyo: hindi gaya ng ibinibigay ng sanglibutan, ang ibinibigay ko sa inyo. Huwag magulumihanan ang inyong puso, o matakot man." Mabuti iyan, hindi ba? Nariyan na naman ang salitang magulumihanan. Nagsimula Siya sa, "Huwag magulumihanan ang inyong puso." At ngayon ay sinasabi Niya, "Kapayapaan ang iniiwan ko sa inyo; ang aking kapayapaan ang ibinibigay ko sa inyo: hindi gaya ng ibinibigay ng sanglibutan, ang ibinibigay ko sa inyo. Huwag magulumihanan ang inyong puso, o matakot man."

Ang kapayapaang ito ay isang kapayapaang higit sa likas. Hindi ito isang bagay na kaya mong likhain sa sarili mo. Halimbawa, sa isang malaking pagsubok sa buhay, at alam kong marami sa inyo ang nagkaroon ng ganitong karanasan, kung kailan dapat ay nag-alala ka nang husto hanggang magkasakit, pero mayroon kang kapayapaan ng Panginoon sa puso mo. May isang binata kami na nagpa-kidney transplant kagabi lang nang alas-10, sa totoo lang. Inoperahan siya. At makikita ninyo ang kapayapaan ng Panginoon sa puso ng binatang iyon. Hindi iyon likas. Higit iyon sa likas. At iniwan sa atin ng Panginoong Jesus ang kapayapaang iyon, gaya ng Kanyang kagalakan na higit din sa likas. Maaari kang magkaroon ng kagalakan sa gitna ng kalungkutan; hindi sa gitna ng kasalanan, kundi sa gitna ng kalungkutan. Isang kahanga-hangang pamana ang ibinigay Niya sa atin: "Kapayapaan ang iniiwan ko sa inyo; ang aking kapayapaan ang ibinibigay ko sa inyo." Taglay Niya mismo ang kapayapaang iyon, hindi ba, dito sa buhay, noong gumuguho ang lahat ng plantsa sa palibot Niya, wika nga. Nasabi Niya, "Gayon nga, Ama; sapagka't gayon ang nakalulugod sa iyong paningin."

Magagawa rin natin iyan. Nabubuhay tayo sa panahong naglaho na ang moral na hibla ng bansa, kung kailan iniisip mong nabasa mo na ang bawat kakila-kilabot na bagay na maaaring mangyari, at tumingin ka sa diyaryo at may nangyari pang mas masama. Pero posible sa gitna ng lahat ng ito na magkaroon ng kapayapaan ni Cristo na naghahari sa iyong puso. Paano? Sa pananatiling malapit sa salita ng Diyos, sa paggugol ng panahon kasama ang Diyos sa panalangin, sa paglakad sa pagsunod sa salita ng Diyos, sa pagtitiwala sa Panginoon sa lahat ng nagbabagong kalagayan ng buhay.

Manalangin tayo. Pinagpalang Diyos at Ama, namamangha lamang kami sa Iyong salita. Nagpipitagan kami sa Banal na Kasulatan. Iniisip namin ang kababalaghan ng Biblia. At nagpapasalamat kami sa Iyo lalo na ngayong gabi para sa mga salitang ito ng aliw para sa mga nababagabag na puso. Marahil ay marami rito ngayong gabi ang may wasak na puso, marahil dahil sa mga anak na naligaw ng landas, marahil dahil sa mga nasirang tahanan, marahil dahil sa isang malubhang karamdaman, Panginoon. Ipinapanalangin lamang namin na dumating Ka at magsalita ng kapayapaan sa mga nababagabag na pusong iyon, upang malaman nila na Ikaw ang may kontrol, at na kilala pa rin ng mga hangin at alon ang Iyong tinig na namahala sa kanila noong Siya ay nanahan dito sa ibaba. Nagpapasalamat kami sa Iyo sa pangalan ng Tagapagligtas. Amen.